Akbaba

58-348

ELMA 420

ARMUT 560

Göz yaşartıcı bombalar!

YILIN EN BÜYÜK ÇEKİLİŞİ

TÜRKİYE

BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

30
Apartman Dairesi

785.000
lira

---

1 kişiye 6 daireli Apartmanın Tamamı

Hesabınızdaki 150 liraların adedini çoğaltarak kazanma şansınızı artırınız

cem'an

2 milyon

ÇEKİLİŞ: 30 ARALIK 1958

FAAL d - 496

SAYI: 348 C.: 14 13 KASIM 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba

siyasi mizah gazetesi

Tekel bakanına tek cevap!

Oooo. maşallah sayın Hadi Hüsmen, sabah şerifler hayrolsun!... Aman efendim, nerelerdeydiniz kaç zamandır? Ne sevimli yüzünüzü görüyor, ne bir şirin sözünüzü işitiyorduk. Biraz daha sussanız, rical-i devletten değil, esrar-ı devletten olacaktınız!

Hem Meclis, hem kabine arkadaşlarınız vatan sathını, davullar döğdürüp zurnalar üfleterek ve mehterler çaldırıp alkışlar tutturarak, doğudan batıya, kuzeyden güneye gezerler, tozarlar ve meydan meydan nutuklar çekerlerken sizin daha fazla sükûtunuz, belki de parti disiplinine aykırı düşer ve maazallah, adınızın, Ağaoğulları, Sarollar, Kavuncular misillû yaylacılar listesine karışmasına da sebep olabilirdi!

Bereket versin artık bâlâdan bir sada mı, hâtiften bir nida mı, her ne ise bir işaret geldi de bir uyanma oldu ve siz de kahraman arkadaşlarınız İleri'lere, Kurbanoğulları'na parmak ısırtacak bir şecaatla meydana atıldınız, sadakat, cesaret ve hamiyetinizi gösterdiniz!

Bir parti kongresinde çektiğiniz nutku gazetelerde ben de okudum sayın Hüsmen...

— Biz basından bir şey istemiyoruz, küfretmesinler kâfiii!...

Buyurmuşsunuz. Bravo... Bırrrravoooo!... Bu kadar haklı, bu kadar nâzik, bu kadar efendice bir isteğe ne denir ki?...

Ama, müsaade buyurursanız sayın Bakanımız, küçük, ehemmiyetsiz bir sorum var:

— Acaba hangi terbiyesiz kalem, hangi saygısız yazar, hangi küstah gazete size, Vekil arkadaşlarınıza, hattâ kurtarıcımız D. P. ye küfretti?...

Cumhuriyet mi? Hürriyet mi? Milliyet mi? Dünya mı? Vatan mı?...

Öyle sanıyorum ki, Kordonboyu'nda «Bezirgân basın istemiyoruz!» diye bayraklarını açanlar her halde Zafer gazetesini düşünmemişlerdir! Üç ağızlı radyomuzdan dinlediğimiz en hafifi «münafık» sözü de her halde Havadis arkadaşımız için olmasa gerek!

Ya bir D. P. kongresindeki şu söyleyenden başka herkesin yüzünü kızartacak «hamam oğlanları» iltifatına ne buyurursunuz nezaketmaâbım?...

Ama, haksız da olsanız yine teşekkürler ederim size... Öyle ya, bir D. P. kongresinde kalkıp da yine çay darlığı başladığından, şu sekiz yıl önce, ideal arkadaşlarınızın paketini beş kuruşa indireceklerini vâdettikleri sigaraların tanesini beş kuruşa çıkardığınızdan bahsedecek değildiniz ya!...

Siz ki, sayın Hâdi Hüsmen, hem Gümrükler Vekilisiniz, hem İnhisarlar!.. Pekâlâ, çifte salâhiyetinizle daha da ağır konuşabilirdiniz: Bir kere, Türkçede «lâkırdıya gümrük alınmaz» derler. Eh, gümrük târifesi tatbik edilmedikten sonra, bir Gümrük Vekili dilinin ucuna her gelen sözü, kontrol etmeden ağzından çıkarabilir elbet!

Sonra, bira, şarap, rakı. votka, hattâ yerli viski gibi ancak şişesinde uslu duran bütün coşturucu içkiler sizin emrinizde... E, bu yetki ile de sesinizi daha yükseltebilir, kongre salonunu vatan sathını kaplayan bir hitabeyle çınlatabilirdiniz!

Bu kadar da değil: Barut ve saçma da sizin tekelinizde değil mi?...

Ya bu yetkinizi de kullansaydınız, ya fikirlerinizi öfkeyle barutlayarak hepimizi kelimelerin saçma yağmuruna tutsaydınız!...

Bu kadarı, yine insafınızın, itidalinizin delilidir. Ne de olsa iktidar koltuğuna miting meydanından değil, eski C. H. P. saflarından geldiğiniz belli!

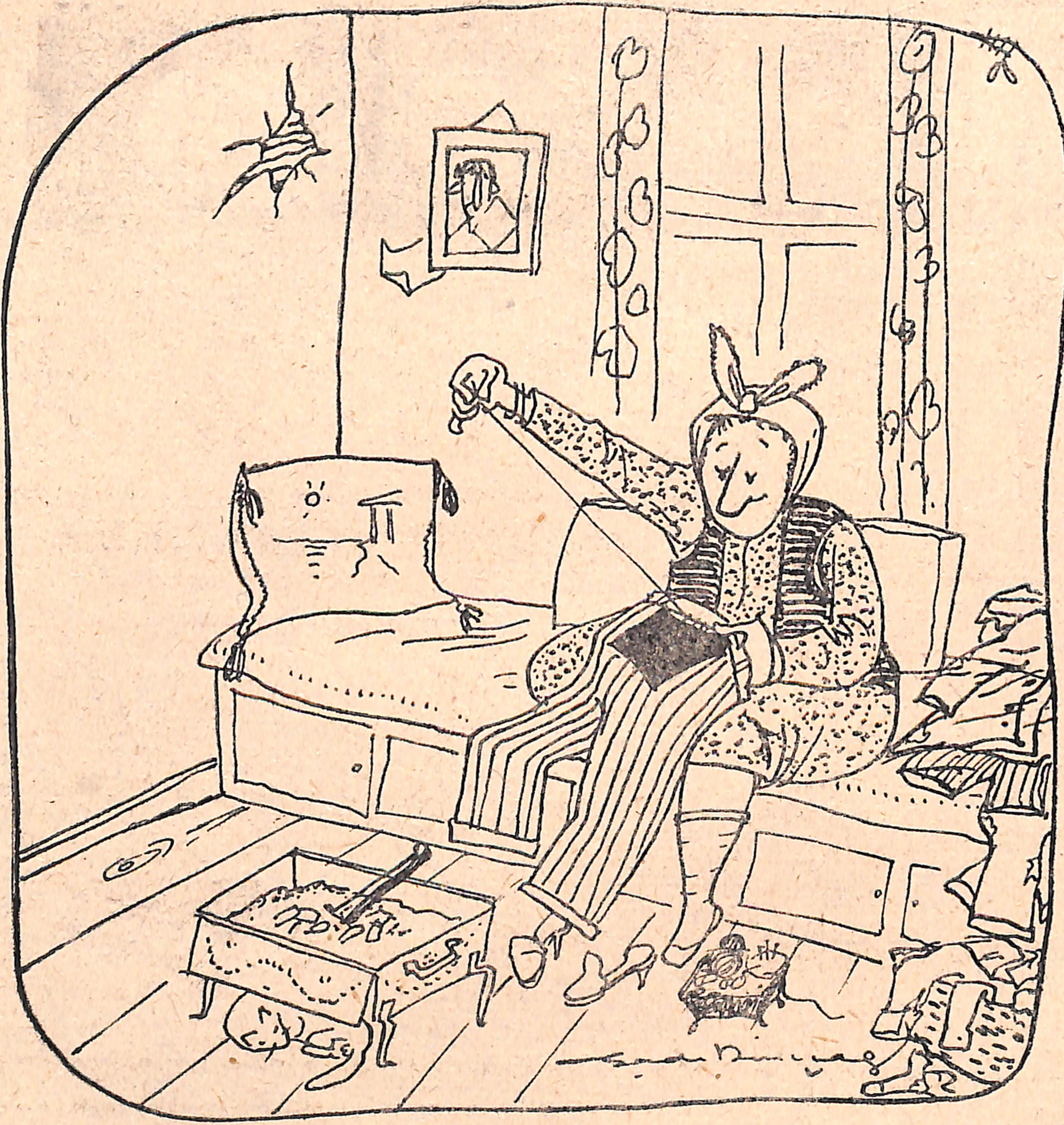
Cidden teşekkürler ederim sayın Hüsmen!

Yusuf Ziya ORTAÇ

C. H. P. ye girenler çoğalıyor. (Gazeteler)

— Affedersiniz efendim, C. H. P. kuyruğu hangisi?

— Bütçe hazırlıkları başladı!?.

Nureddin Artam

ESKİ dostum, eski komşum, eski meslekdaşım Nureddin Artam da ölmüş!

Onunla, bir yaz sabahı. Beylerbeyi vapur iskelesinde tanışmıştık: Güzel, esmer bir yüz. Genç, ince bir sakal. Gülümseyen, mahzun gözler... Bu gözlerde tebessüm, neredeyse kirpiklerinden düşecek iki damla yaş gibi parlardı.

Babasının ölümünden sonra, Havuzbaşı Kadirî tekkesinin postuna oturmuştu. Bütün ömrünce, dostlarına dervişçe boyun iğen bu adamın hiç kimseye baş iğdiğini görmedim!

Şairdi, fıkra yazarıydı, mizahçıydı. Acı hicivleri vardı. Güzel, nükteli konuşurdu. Hazır cevaptı.

Bunlardan birini anlatayım:

Bir akşam, Ankarada, Karpiç'te demleniyordu. Karşıki masalardan birinde de Samet Ağaoğlu ile iktidar arkadaşları içiyorlardı. Bir aralık, Ağaoğlu seslendi:

— Erenler, bir şayia dolaşıyor...

— Ne gibi efendim?..

— Sizin Diyanet İşleri Reisi olacağınıza dair...

Nureddin Artam, eski şeyhliğine atılan bu târiz taşı karşısında gülümseyerek kadehini kaldırdı:

— Aman Samet beyciğim, dedi, sayenizde bir rakı içme hürriyetim kaldı, onu da elimden alma!..

Nur içinde yatsın.

AKBABA

Yahya Kemâl

TÜRK edebiyatının ölmez şairi Yahya Kemal de öldü. Bir mizah gazetesi için, onu, en tatlı nükteleriyle anmak bile acıdır.

Yahya Kemal'in güzel şiirlerini, şiirden pek az anlıyanlar bile bilir. Ama, güzel konuşmasını, yakın ve uzak dostları unutamaz.

★★ Hicvinde merhametsizdi. Şair Hüseyin Siyret:

Rehgüzârımda bir grip horoz,
Ediyordu benimle istihza!

Diye biten son manzumesini okuyunca, Yahya Kemal, zalim bir gülüşle:

— Horoz'un hakkı var, demiştir!

★★ Yahya Kemal'in aruz vezninden ve eski divandan vazgeçmeyişine, Ziya Gökalp, şu güzel beyitle takılmıştı:

Harabîsin, harabâtî değilsin,
Kökün mâzîdedir, âtî değilsin!

Yahya Kemal bu siteme, aynı kelimelerle daha güzel bir cevap yapıştırdı:

Ne harâbî, ne harâbâtîyim,
Kökü mâzide olan âtîyim!

★★ Birinci Dünya Harbi başlarındaydı. Aka Gündüz, Tokatlıyan Otelinin camlarını taşladı. Aka'yı tevkif ettiler. Aradan kısa bir zaman geçti. Bir gün, Tokatlıyanın arka salonlarında oturuyorduk. korkunç bir patlama duyduk. Meğer Haydarpaşa garında cephaneler patlamış. Yemek salonunun üstü cam kaplı çatısı, bu korkunç infilâk ile şangır şangır inince, Yahya Kemal yerinden fırladı:

— Eyvah, Aka Gündüz tepeden iniyor!

★★ Şimdi sınırlarımız dışında kalan bir Arap diyarında seyahat ederken, Yahya Kemal'e bey, efendi yerine:

— Ya seydî!...

Diye hitap ediyorlarmış. Canı sıkılan şair, öfke ile şu beyti söylemiştir:

Bir Türk'ü görüp demek ya seydi,
Tam bok yemenin Arapçasıydı!

★★ Rahmetli İsmail Habip'in Cumhuriyet gazetesinde memleket içi yaptığı seyahat notları çıkıyordu: Ankara, Bursa, Mersin, Adana...

O günlerde, Yahya Kemal'i Galata rıhtımında vapura binerken gören bir dostu sordu:

— Nereye üstad?...

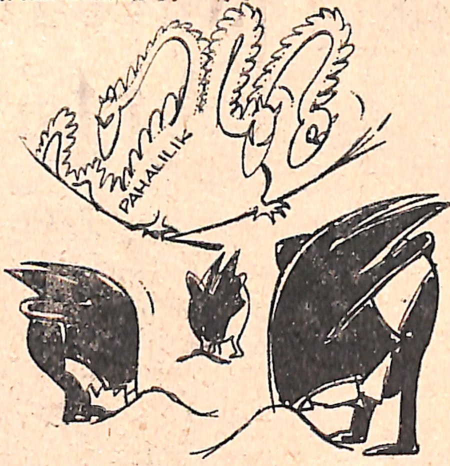
Şair. gülümseyerek:

— İzmir'e gidiyorum, dedi... İsmail Habip yazmadan dünya göziyle bir göreyim!...

★★ Konuşan Ahmet Haşim, konuşan Yahya Kemal... Bunlar, dinleyenlerin unutamıyacakları insanlardır. Haydi, Haşim erken öldü diyelim. Ama, geveze radyolarımız Yahya Kemal'i niçin ihmal etti? Onu niçin tele almadı, bütün memlekete onu dinlemek saadetini niçin tattırmadı?... Bir ses hazinesi kaybettik!

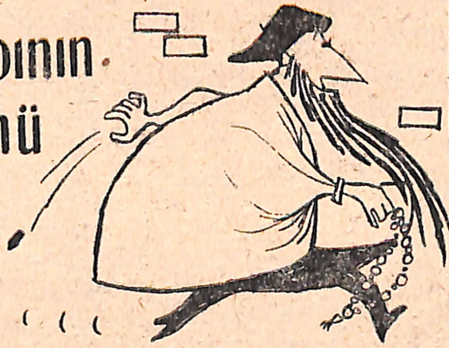
Y. Z. O.

Kırk anbar

Deve kuşları

MODERN GIDALANMA

Havada Bulut!

SAYFALAR dolusu öfkelerle yalanlanmadığına bakılırsa, doğru olacak. Hem de İzmit D.P. kongresindeki mebusların tokatlaşmasından daha doğru!

Siz de okumuşsunuzdur elbet. Galiba Giresunda, Vakıflar idaresinin beşyüz bin liraya mal olan bir oteli ters yapılmış!

Nasıl mı ters?.. Basbayağı ters işte: Önü arka olmuş, arkası ön!.

Eh, büyük suç sayılmaz, arkadan işlesinler diyemezsiniz: Bunun arkası, iktidara dayanmış gibi sağlammış, kayalık!

Çare mi?.. Belki de yıkmak!

Adaaaam, sende... Ne çıkar yıkarsak sanki?.. Ankarada Spor Sarayı yıkılmadı mı?.. Spor Sarayı bu, verem hastahanesi değil, yıkılır mı hiç?.. Ama yıkıldı işte!.. Spor gücümüze saray mı dayanır bizim?

Sonra?.. Eskişehir operası da böyle. Kendiliğinden yıkılmasına vakit kalmadan, kazma, kürek hababam yıkılıyor... Sebebini biliyorsunuz değil mi?.. Bozuk çimento ile yapılmış!

E, Lâleli camiinin duvarına ne buyurulur?... Bir değil, iki değil, galiba üç de değil, ha babam yıkılıyor, ha babam yapılıyor... Sonra tekrar yıkılıyor!

Ya şu Beyazıt meydanının haline ne buyurursunuz?. Ey yabancı memleketleri gezip görenler!.. Hayatımızda hiç böyle meydan gördünüz mü?.. Bayezit camii, havada!.. Bayezit kütüphanesi? O da havada!.. Üniversite kapısı? O dahi havada!.. Peki, Dişçi ve Eczacı Fakültesi? Onlar da havada... Evler, dükkânlar, elektrik idaresi? Havada, havada, havada!

İşte plânsızlık buna derler. İşte programsızlık buna derler. İşte bilgisizlik, sorumsuzluk buna derler!

İmar mı?.. İstanbulun yer yer yıkılmış caddelerine, altı üstüne gelmiş meydanlarına bakarken kulağıma sesler geliyor:

Havada bulut,
Sen onu unut!

İstanbullu

Sayım, suyum yok!

İkbal kapusunda boyun bükemem,
Doğuştan dimdikim, böyle huyum yok!
Açış töreninde diller dökemem,
Bir tek kalemim var, şuyum buyum yok!...

Diyorsan: «Bizler de bir safa sürek,
Yiyelim beleşten baklava, börek!»
Horona katılıp çalkamak gerek:
Benim bu oyunda sayım suyum yok!..

Ne tavuk veririm, ne kaz isterim,
Ne seni ezeyim, ne ez isterim,
Ne adım Cafer'dir, ne bez isterim
Yalana, dolana bir tek oyum yok!

Dostlar, duydunuz mu bize olanı?
Demişler basına: «Hamam oğlanı!»
Doğrusu hiç sevmem yalan dolanı,
Benim onun gibi tellâk soyum yok..

Felek ters giydirdi bize pabucu,
Yüzde yüz artırdı bir ayda sucu!
Yaşasın kalemin şu sivri ucu:
Benim pamuk tarlam, petrol kuyum yok!..

Ne dışım yepyeni, ne içim yama
Her türlü hevese demişim dama!
Adım Akbaba'dır, bir kuşum ama,
Kolay yolunacak ince tüyüm yok!.

ÇİMDİK

BASIN toplantısı

ADNAN VELİ

AYLAVYU gazinosunda her akşam soyunma gösterisi yapan bayan Suzan Fırtına'yı, o gün Emniyet İkinci Şube Müdürü Vedat Sokullu müdüriyet binasına çağırmış, danslarını biraz daha kapalı yapması ve iç gıcıklayıcı hareketlerden sakınması için, kendisine gerekli tenbihlerde bulunmuştu. Bunun üzerine Suzan Fırtına, çıplak danslarıyla halkın estetik zevkine hitap ettiğini anlatmak için, Tarlabaşındaki İlya apartmanının ikinci katında bir basın toplantısı tertip etmişti.

Apartmanın kabul salonu, gazetecilerle, fotoğrafçılarla, diğer hususi dâvetlilerle tıklım tıklım dolmuştu Misafirlerin bazıları sigara içiyor, bazıları birbirleriyle şakalaşıyor, ama Suzan'ı görmek için, hepsi sabırsızlanıyordu.

Neden sonra Suzan Fırtına, meneceri Kosta ile beraber, salondan içeriye girdi. Koyu yeşil ipekten bir külot giymiş ,aynı renkte bir sütyen takmış, omuzlarına da incecik tülden bir örtü almıştı.

Salonun ortasına kadar yürüyüp orada durdu. Gülümseyerek, bütün misafirleri başıyla selâmladı. Meneceri Kosta da, dâvetlilere dönüp:

— Hoş gelmişsiniz, dedi.

Fotoğrafçılar, hemen makineleri çevirip Suzan'ın resimlerini almak istediler. Kosta tekrar:

— Rica ederim, acele olmayınız, dedi. Sizin için bugün burada çok enteresan pozlarımız olacaktır. İlk önce Bayan Suzan tarafından size verilecek malûmatı not alınız ve ondan sonra resim çekmiye sıra gelecektir. Şimdi, anlatınız bayan Suzan!... Efkârı umuminin sayın acentaları huzurunda oryantal dansın ne eyi bir dans olduğuna izahat yapınız.

Suzan, kırıta kırıta masaya doğru yürüdü. Bir baldırını kaldırıp masaya yarım oturdu. Omuzundaki tülün ucuyla bacaklarını örtüp, tarihî konuşmasına başladı:

— Sayın misafirlerim, buraya kadar zahmet ettiğiniz için size çok mersi. Beni dün Vedat bey çağırdı Sebebi de şeymiş... Niye ben oryantal dans yapıyormuşum... Helbet yaparım, değil mi a. ma kardeşim?... Ne münasebet yapmıyayım. Benim dansımdan bir şikâyetçi çıkmış mı sanki?... Herkes memnun,, herkes beni alkışlıyor. Ama Vedat bey razı gelmiyor. Ne varmış yani oryantal dansta?... Bu dünyada, kimse kimsenin rızkı ile oynamamalı kardeşim. Geçende bunu Macideye de yapmışlar. Kızım, iki gözü iki çeşme... Bu memlekette niçin demokrasiyi koymuşlar?... Kimse kimseye karışmasın diye koymuşlar helbet... Vedat beyin, demokrasiyi kaldırmıya ne hakkı salâhiyeti var yani?...

Kosta atıldı:

— Katiyen hakkı yoktur. Suzan lâfını bitirsinki asıl ben konuşayım.

— Ondan sonracığıma kardeşim, hepimiz, çok şükür müslümanız. İtikadımız vardır. Ama oryantal dans etmek, asıl şey mânasına gelir... Ne mânasına gelivordu Kosta?...

— Estetik mânasına...

— Hah, estetik mânasına gelir. Geçen akşam bizim paviyona Tahir bey diyerekten bir adam geldi. Valla yalan söylemiyeyim, Afyonda mı, Konyada mı, bir yerde işte, müftülük yapıyormuş. İstanbul'a ikide bir tebdil geliyormuş. O akşam da ahbaplarıyla paviyona küt diye düştü. Benim şüphem, o şikâyet etti yüzde yüz... Ama herif beni seyrederken eli ayağı öyle bir titremiye başladı ki, nüzül isabet edecek sandım. Sonra da garson Tanaş'la haber yollamış. «Bizim masaya buyursun da, bir konyağımızı içsin» demiş. Ne münasebet onun konyağını içecekmişim?... Hemen refüze ettim. Eğer ki yalanım varsa, mıshaf çarpsın. Sonradan bana şef garson Dimitro anlattı. Meğer adam müftü imiş. Sayın gazeteciler, şimdi sorarım size... Vedat bey gibi akıllı bir bey, bir müftünün lâfına uyup da İstanbul'un... Neydi Kosta?...

— Estetik...

— İstanbul'un estetiğini durdurmıya ne hakkı var yani?... Bunu, gazetelerinize böylece yazarsınız ve demokrasi hiçbir zaman oryantal dansı yasak ettiğine dair kanunda madde yoktur.

Gazetecilerden biri sordu:

— Daima demokratik haklardan bahsettiğinize göre, danslarınız dışındaki davranışlarınızda da, demokratik esaslara uyuyor musunuz?...

— İyice anlıyamadım kardeşim..

— Dans etmediğiniz vakitler, gene demokrat mısınız?...

— Her daim demokratım kör olayım...

— Ama siz belki bu sözü, ilgililer duyarlar da müsamaha ederler diye söylüyorsunuz...

— Değil vallahi... İlgililer benim huyumu, suyumu, ıcığımı, cıcığımı bilirler. İlgililerden şimdiye kadar Allah için hiçbir zarar görmedim. Yalnız Vedat bey müftüye uymuş nasılsa...

Kosta, Suzan'ın omuzundaki tülü çekip aldı. Sonra onu elinden tutup salonun orta yerine kadar götürdü. Misafirlere dönerek:

— Memleketimizin biricik oryantal dans yıldızı Suzan Fırtına ile hepimiz iftihar oluyoruz, dedi. Estetiğin tarihine bakar isek, görürüz ki, eski asırlardan kalma danslar daima çıplak ve estetik ile oynanınca çok güzel olur ve heyecan verir. Estetik, ruhun gıdası olup, insan vücuduna halis tereyağı, yumurta ve pirzola kadar lâzım gelip, mânevî bakıma ruhu besliyerek gıda olur. Halis tereyağı, yumurta ve pirzolayı bulamıyanlar, kadın vücuduna göz ile bakarak karınlarını doyurabilirler. Onun için piyasada yumurta ve tereyağı bulunmuyor diye telâş olmıyasınız. Çünkü piyasada kadın vücudunun estetiği mevcut oluncas, mesele kalmaz. Kadın vücudu mânevî bakıma yalnız tereyağı ve yumurta vazifesinden başka, bonfile, ve biftek ve böbrek ve ciğer ve beyir ve balık ve saire ile ve bilcümle zerzevat ve hamur işleri ve kompostolar ve meyvalar ve reçeller ve pastalar ve sandviçler gibi gıda olup insanı besliyebilirler.

Dâvetlilerden biri mırıldandı:

— Öyleyse bir sandviç yapıverelim bari...

Kosta, duymamazlıktan geldi:

— Kadın vücudundaki vitaminlere gelinces... A vitamini, B vitamini, C vitamini, Em vitamini, ve en sonunda Y vitamini... Hepsi de mevcut olup, ihtiyacı karşılar. Şimdi, şu melek gibi güzel bayanın sırtından, kollarından aşağı, beline doğru inen çizgiye atfı nazar olmanızı rica ederim. Şu çizgi, kalçalara gelinces birdenbire genişliyerek bacaklara iner. Yan dönünüz bayan Suzan... İşte bu çizgi, Tophane caddesi gibi çok güzel bir çizgi olup, bunun adına Kleopatra çizgisi derler. Bacaklardan aşağısında Mari Antuanet çizgisi, baldırlarının iç tarafında Messalina çizgisi, karnının etrafında Teodora çizgisi, kalçalarının arkasında da Sultan Aziz çizgisi vardır. Bu kadar yüksek çizgiler ilen çizilmiş olan bayan Suzan'ın oryantal danslardan yasak etmiye Vedat Sokullu beyin kanunî hakkı olmıyacağına dair gazetelerinizde yazı yazarsanız, memleketin

Clerk Gable politika hayatına atılıyor. (Gazeteler)

Jigolo!

en büyük umumu estetik ihtiyacı karşılanmış olacaktır. Hususi estetik ihtiyaçları için 42 46 59 numaraya her gün saat üç ile beş arası telefon edebilirsiniz. Şimdi, muhterem fotoğrafist arkadaşlardan rica ederim. Bayan Suzan'ı karşınızda durdurayım. Fotoğrafını rahat ilen çekebilirsiniz. Yalnız siz, fotoğraflar çeker iken hangi estetik çizgi görünsün isterseniz, bayan Suzan öyle duracaktır. Hangi estetik çizginin resim almak istersiniz?...

Fotoğrafçılar hep bir ağızdan bağırdılar:

— Sultan Aziz çizgisiniii!...

— Öyle ise yüzünüzü duvara çeviriniz bayan Suzan.. Ben de gidip içeride büfenin hazırlığı ile meşgul olayım. Bizim meselemiz, demokrasi meselesi olduğundan için, elbette galip gelecektir. Çünkü hak ve adalet bizim ilen beraberdir. İyice dönünüz bayan Suzan...

Ve fotoğrafçıların flaşleri yanıp sönmiye başladı... **Adnan VELİ**

Göz ucu ile Paris

ÜNİVERSİTELİLER SİTESİ

BÜYÜK bir bahçeye girdim. Yeşillikler içinde bir bahçe. Milletlerin yüzleri gibi, renkleri, çizgileri biribirinden ayrı binalar sıralanmış. Burası, Üniversiteliler sitesi. Paris'te okuyan çeşitli memleketlerin gençleri buradaki kendi yurtlarında oturuyorlar, yatıyorlar, yiyorlar, bakılıyorlar...

Yürüyorum... Karşıdan tek tük gençler geliyor: Kimi elinde bir kitap, kimi dudağında bir gülüş, kimi gözlerinde bir hayal ile.. İşte, çekik kaşlı, badem gözlü, yumuk bir Çinli... İşte uzun boylu, sarımsı beyaz bir kuzey delikanlısı... İşte zeytin yeşili yüzü, siyah, ince bir sakalla çerçevelenmiş bir Hintli... İşte kısa, tıknaz, kalın kaşlı, küt burunlu bir Ermeni genci...

Burada her milletin bir öğrenci yurdu var. Toprağı, dünya gençleri için Paris belediyesi bağışlamış. Herkes kendi binasını yapıyor. Yalnız dünya milletlerinin öğrencilerini değil, dünya mimarlığının örneklerini de bir bahçede seyrediyorsunuz.

Tatlı bir haziran sabahı içinde, biraz dalgın, biraz hüzünlü dolaşıyorum:

Şu, yapısından da belli, Holandalı öğrencilerin yurdu... Öteki, İngilizlerin... İşte, şu dolar saltanatı: Amerikalıların... Şu Yunanlıların!

Yunanlılar, bu öğrenci evini 1931 de yapmışlar. Demek yirmi yedi senelik! Yunan mimarisinin sütunlariyle, başlıklariyle bütün özelliklerini toplamış bir bina...

Bir başka yapı önünde duruyorum. Kapısında bir plâka:

Maison Armenienne

Demek dünya gençleri mahallesinde bir de Ermeni yurdu var! Bunu kim yaptırmış, biliyor musunuz?.. Sayın milyonerlerimiz, lütfen gözlerinizi yumunuz, kulaklarınızı tıkayınız, belki okuyunca, belki işitince suratlarınızın kızaracağı tutar: Bunu yaptıran, Ermeni zenginleridir!

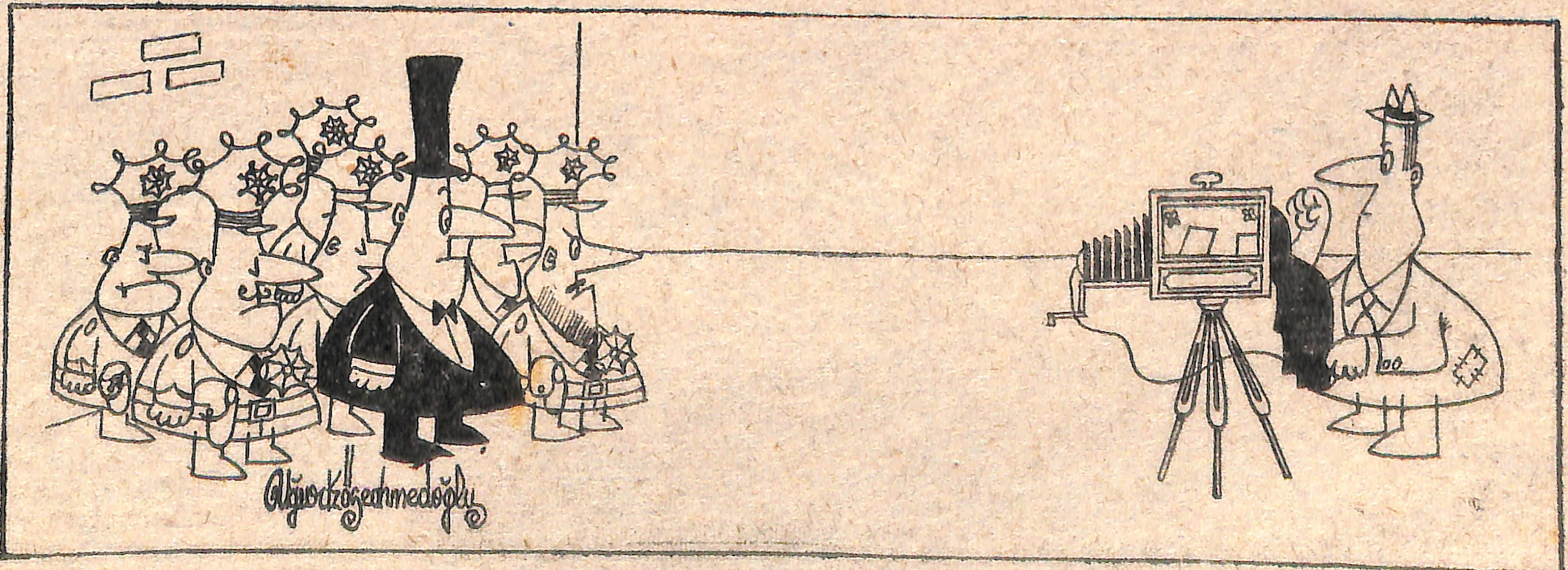
Şimdi, gözlerinizin korkuyla büyüyerek satırlara baktığınızı görüyorum sevgili dostlarım... Bizim evimizi soruyor, Türk evini arıyorsunuz, değil mi?

Biz ki, yüz yılı aşıyor, Tanzimattan beri güya Fransız kültürü içindeyiz!

Hayır, yok. Bu milletler mahallesinde tek odalı bir gecekondumuz bile yok! Ne meşrutiyet, ne Cumhuriyet, ne tek parti hükûmetleri, ne çok parti hükûmetleri bunu düşünmemiş, düşünmüyor ve bu gidişle düşünmiyecek de!

Size bir şey söyliyeyim mi?.. Millî itibarımıza hiç birşey katmayan şu Brüksel sergisindeki pavyonumuzun masrafiyle, bu öğrenciler yurdu yapılabilirdi. Şu Sanayi Sergisinin milyonlariyle de yapılabilirdi. Hattâ... hattâ karşılama törenlerinin davul zurna masrafiyle bile!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

Demokrasi hâtırası!

Sarı Kızın SUTYENİ

Yazan :

AZİZ NESİN

AYHAN, hem onunla bununla şaka yapmak ister, hem de kendisiyle şaka yapılınca kızar. Böylelerini siz de çok görmüş olmalısınız. Kendi yaptıkları en ağır şakadır. Gelgelelim onlara en küçük şaka yapılınca küplere binerler.

Ayhan'ın Beyoğlu'nda bir yazıhanesi var. Yazıhanenin kapısında «Ay Film» diye bir tabelâ asılı ama, Ayhan'ın nasıl filmcilik yaptığını kimse bilmiyor. Ne yapar, ne eder, nasıl geçinir, bilinmez. Yalnız bildiğimiz bir şey var; Ayhan, annesi ölünce, Sarıyer'deki evi sattı, filmcilik yapacağım, diye bu yazıhaneyi açtı.

«Ay - Film» yazıhanesi her zaman tıklım tıklım doludur, hele akşamları... Ayhan'ın işsiz arkadaşları akşama kadar bu yazıhanede otururlar. Akşam olunca, işi olanlar da işten çıkar yazıhaneye dolarlar.

Yazıhaneye bu kadar çok kişi gelişi, Ayhan'ı sevdiklerinden değil. Onun soğuk, kaba şakalarına dayanılmaz ama, kızlar var. Yazıhane her zaman artist olmak sevdasına düşmüş kızlarla doludur. İşte herkesi çeken de bu kızlar. Hele bunların içinde bir Sarı kız var, arkasında belki yüz kişi dolaşıyor. Bu Sarı kızın öteki kızlardan farkı, onun artist olmak istemeyişi. O, yerli filmlerde oynayan bir jönprömiyeye deli gibi tutkun. Onu görebilmek için her gün yazıhaneye gelir. Şu olana bakın. jönprömiye de kıza yüz vermez. Sarı kızın adını da bilmiyoruz, onun bu yazıhaneye ilk gelişini de bilmiyoruz.

Ayhan, seni artist yapalım, diye kızın üstüne düşüyor. Kız, oralı değil. Sarı kız, bir kere artist olmaya kandırılsa, ondan sonrası kolay. Artist olmak, resim çektirmekten başlar. Eh, resim çektirirken, Sarı kıza:

— Biraz eteğini kaldır...

— Biraz daha...

— Şöyle yatsan daha iyi olur.

— Uzanıver şuraya...

— Dizini yukarı kaldır...

— Belini şöyle al...

— Göğsünü çıkar...

Denilecek.

Sarı kız ne yapılsa, ne denilse, bir türlü bunlara yanaşmıyor.

Bizim Ayhan, hem şakacı, hem kurnaz ya. Bir gün bize:

— Ben istesem, dedi, Sarı kızı hepinizin gözü önünde çırçıplak soydururum.

— Hadi canım, dünyada soyunmaz.

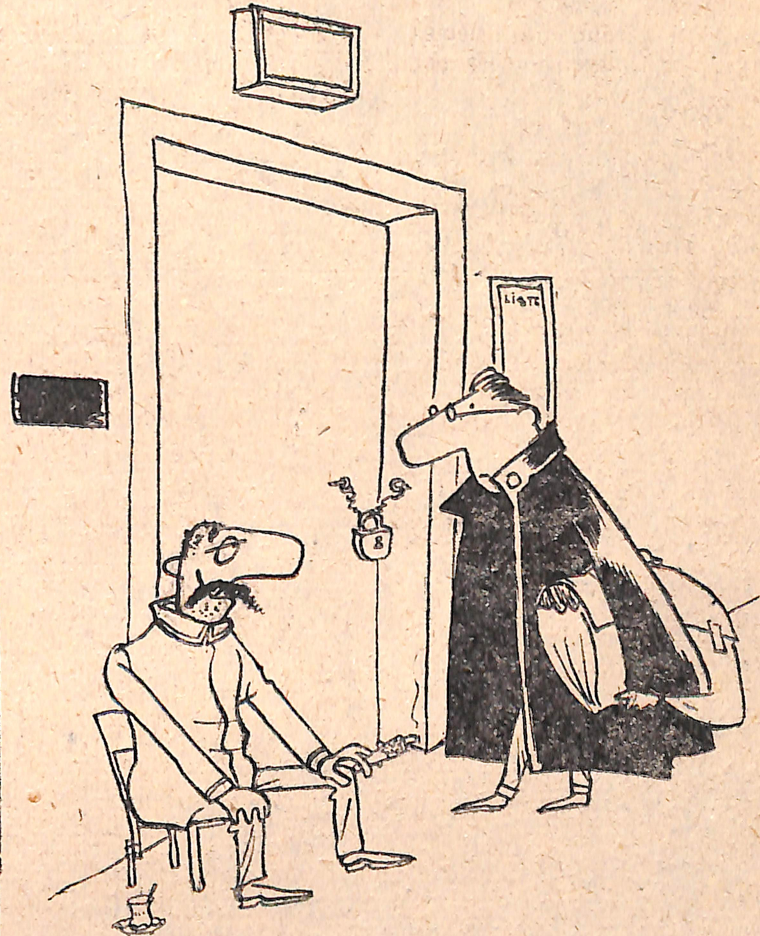
— Kiiim... Ben ha?.. Ben kaç kadını bu numara ile soydum. Akşam gelsin, görürsünüz.

— Peki, nasıl soyacaksın?

— Çok kolay. Sarı kız, göğsünün güzelliğiyle övünmüyor mu? «Senin göğüslerin pörsük, sutyen takıyorsun da böyle dik duruyor göğüslerin» derim. O da kızar, sutyen takmadığını isbat için göğsünü açar.

— Ya sâhiden sutyen takıyorsa...

— Ben sordum, takmıyorum... dedi.

Adliyede geçim zorluğundan istifalar devam ediyor. (Gazeteler)

— Demek o da istifa etti ha?...

— Nitsin fakir?... Nefes zorluğu, idrar zorluğu dirken, bi de geçim zorluğu gelince dayanamadı!

Sarı kızın sutyen takmadığı doğru. Çok açık saçık giyinir. Yazın, naylon elbise giyer, içi dışı görünür. Sutyen taksa, naylondan belli olur. Zâten, dar, açık elbisesinden, hele biraz eğilince göğsü de görünür ya. Bu kadar dik, diri göğüs, pek az kızda bulunur.

Sarı kız, kafadan yana biraz kontak. Kontak olmasa, filmde gördüğü delikanlıya tutulur da, her gün buralara gelir mi? Sarı kızla herkes alay eder.

Akşam üzeri Sarı kız geldi. Herkes alaya, şakaya başladı. Zavallı Sarı kız, alayı da anlamıyor. Her alayı ciddiye alıyor.

Ayhan, Sarı kıza:

— Senin göğüslerin neden bu kadar dik duruyor? diye sordu.

Sarı kız kıkır kıkır kıkırdadı:

— Hiiç... Öyle işte, dedi.

— Nasıl öyle işte? Başka kızların göğsü neden seninki kadar dik değil.

— Benimki öyle...

— Peki, neden öyle?

— Allahtaaan...

— Hadi. Kime yutturuyorsun? Allahtanmış. Sutyen takıyorsun, biz bilmiyor muyuz?

— Valla sutyen takmıyorum.

— Takıyorsun. Takmasan böyle durur mu?

— Vallahi takmıyorum be...

— Hadi hadi, yutturma. Biz o kadar da enayi miyiz?

Sarı kız nerdeyse ağlayacak:

— Vallahi billahi takmıyorum.

— Bal gibi takıyorsun.

— Allah canımı alsın ki takmıyorum.

— Hadi... işte belli.

— Allah bin türlü belâmı versin ki sutyen yok.

— Var işte.

— Yok diyorum. Yok, yok...

Nimet çarpsın ki yok. İki gözüm önüme aksın ki yok. Ben sutyen takmam. Kendiliğinden böyle.

— Hiç boşuna uğraşma. İnandıramazsın.

— Canın isterse inan...

Metin Toker gene mahkûm oldu. (Gazeteler)

Harakiri!

— Mâdemki sutyen takmıyorsun, isbat et.

— Yemin ediyorum ya...

— İnanmam. Aç, görelim.

— Aaaa... Açmam.

— Bak gördün mü, demek sutyen var. Sutyen olmasa pek âlâ açardın.

— Açmam ama yok...

Ayhan ne yaptıysa Sarı kıza göğsünü açtıramadı. Geç vakit, kız gidene kadar türlü diller döktü. Sarı kız gidince Ayhan'la alaya başladık:

— Hani açtıracaktın. Sen Sarı kıza zor göğsünü açtırırsın.

— Eh görürsünüz. Bugün değilse yarın. Bu numarayı yutmayacak kadın yoktur. Ben kaç kadını bu numarayla soyundurdum. Şimdi, inanmazsınız...

Ayhan, bu numaraya gelip soyunan kadınların hikâyesini anlatıyor.

Ertesi akşam, Sarı kız yine geldi. Yine Ayhan numarasına başladı:

— Neden senin göğsün o kadar dik?

— Hiç... Kendiliğindeeen...

— Kendiliğindenmiş. Sen kime yutturuyorsun? Bal gibi de sutyen var...

Sarı kız yemin billâh ediyor, Ayhan direniyor. Ayhan o akşam da kıza göğsünü açtıramadı. Biz de Ayhan'ı tiiye alıyoruz. Ayhan kızıyor, küplere biniyor.

— Oğlum, ne acele ediyorsunuz? Nasıl olsa bir gün açacak.

Her akşam Sarı kız geliyor. Ayhan da kızı faka bastırmak istiyor. Sarı kız yutmuyor. Sarı kız gidince biz de Ayhan'ı kızdırıp deli ediyoruz. Ama Sarı kız, yavaş yavaş gevşer gibi oldu. Hani nerdeyse ağlayıp:

— İşte bakın, sutyen var mıymış?.. diye göğsünü fora edecek.

Sarı kız gittikçe gevşiyor, ama Ayhan da ümitsizliğe kapılıyor. Bu böyle on, on beş gün sürdü. Bir akşam Ayhan yeni bir numara buldu.

— Her şeyi öğrendik biz, dedi, sen sutyen takıyormuşsun.

— Kim söyledi?

— Burhan söyledi.

Burhan, Sarı kızın tutkun olduğu film artistiydi.

Sarı kız, hiç sesini çıkarmadı. Ayhan:

— Burhan görmüş, dedi, ona açıp göstermişsin. Sutyen varmış.

Her zaman bu sutyen iddiasına kızan, sinirlenen ağlamaklı olan Sarı kız, bu sefer hiç aldırış etmedi. Çok soğukkanlı:

— Burhan'a ne inanıyorsun, o yalancının biri demek:

Ben de senin için söylediğine inanmıştım. Demek, senin için de yalan söylemiş.

Dedi.

Sarı kız, bunları çok soğukkanlı söyledi ama, Ayhan'ın suratı allak bullak oldu, rengi değişti.

— Ne dedi benim için? diye bağırdı.

Kafadan biraz çatlakça olan Sarı kız, yine kalıbını bozmadan, hiç önemsemeden:

— Senin arkan, dedi, ayı postuymuş. Kuyruk sokumun...

Sarı kızın sözü ağzında kaldı. Ayhan bomba gibi patladı:

— Vay alçak... Ulan ben o Ayhan'ın...

— Bana neye kızıyorsun, Ayhan görmüş. Bana da o söyledi.

Kızgınlıktan tirtir, titreyen Ayhan birden fırlayıp pantalonunu aşağı indirdi. Orda bulunanlara:

— Bakın, dedi, bende ayı postu var mıymış?

Herkese ayrı ayrı dönüp sordu. Sonra Sarı kıza döndü:

— Nasıl, gördün mü?

— Gördüm.

— Var mıymış?

— Yokmuş. Demek Burhan yalan söylemiş. Benim için de sana yalan söylemiş. Şimdi sutyen takmadığıma inandın mı?

Ayhan, pantalonunu toparlayıp askısını takarken:

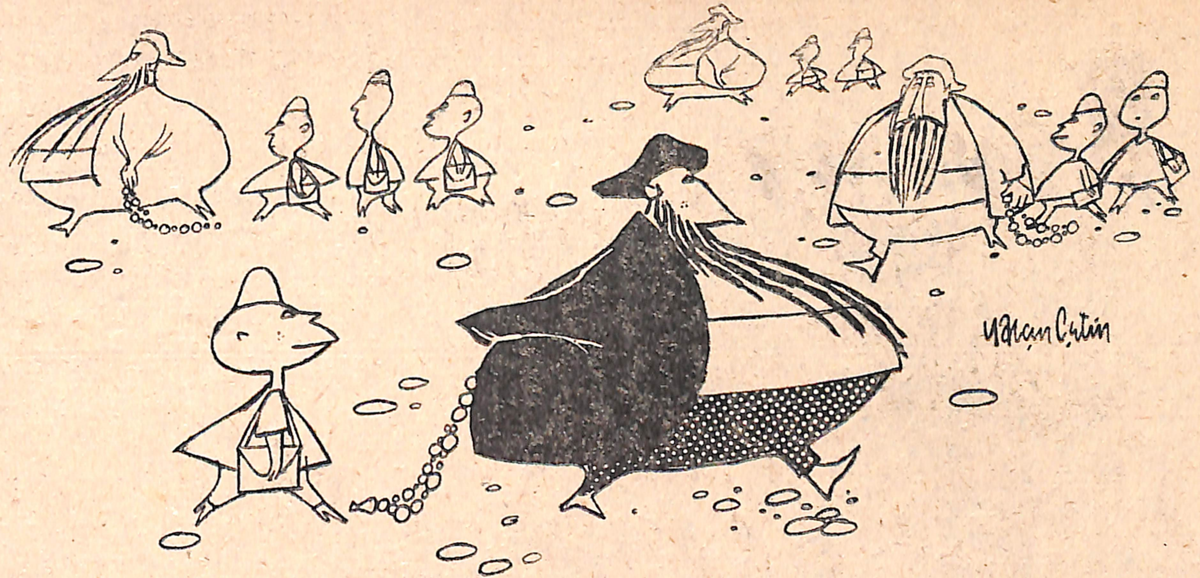
Ağzı köpük saçarak:

— İnandım, dedi, vay köpoğlusu... İkimize de yalan söylemiş.

Sarı kız gitti. Biz gülmekten yerlere yıkıldık. Ayhan iyice bozuldu:

— Ne gülüyorsunuz be! diye bağırdı, bu numarayı herkes yutar, demedim mi size? İşte ben bile yuttum. Yalan mı söylemişim...

Aziz NESİN

Öğretmen sıkıntısı devam ediyor! (Gazeteler)

Sis!

Erdal, bilgiçlik taslıyordu:

— Dünyanın en sisli şehri Londra'dır...

Bülend:

— O birşey mi? dedi. Ben daha sisli bir bir şehir gördüm...

Erdal merak etti; biraz da küçümsiyerek sordu:

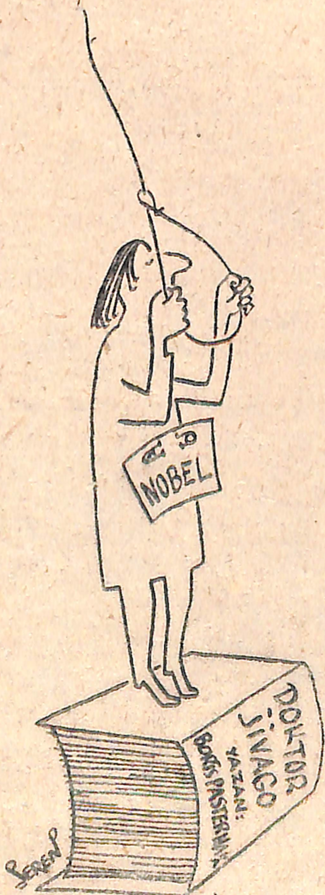
— Neresiymiş orası?

— Bilmem ki, dedi Bülend... Sisten gözgözü görmüyordu!

Sinemada ıslık çalanlar altı ay hapis yatacak... (Gazeteler)

— Vay enayi vay, çalacak başka şey bulamadın mı?

«Rusyada bir yazar«

— Bak, bak! Bir ayda, tramvaylarda yüz seksen yedi kadın külotu unutulmuş...

— Hayret!... Ne kadar çok külot giyen kadın varmış!

Arabasına göre!

Fabrikatör baba, bekâr olan oğlunun sevgilisini beğenmiyordu. Onun gibi zengin bir ailenin çocuğu böyle yassı burunlu, çilli suratlı kaba bir kızla ilgilenmesini hoş görmüyordu.

Günün birinde daha fazla dayanamıyarak, oğluna çıkıştı:

— Sende zevk namına bir şey yok, bu çirkin ve aptal kızın neresini seviyorsun, daha iyisini bulamadın mı?

Delikanlı, başını salladı:

— Hayır baba, senin geçen sene bana hediye ettiğin o tapon eski model araba ile ancak böyle bir kız tavlanabilir.

Bugünün çocukları!

Misafir kadın, küçük çocuğa sordu:

— Evlâdım, söyle bakayım, Âdemle Havva anamız cennette ne vakte kadar kaldılar?..

Bacaksız, hemen cevap verdi:

— Sonbahara kadar...

Misafir kadın hayretle sordu:

— Neden sonbahara kadar kalmışlar?..

— Elma, daha evvel olgunlaşmaz da ondan...

Bol düğmeli elbise!

Aylâ, genç ve güzel bir kadındı. Kendisinden bir hayli yaşlı bir adamla hazır kadın elbiseleri satan bir mağazaya girdi. Tezgâhtar kız, Aylâ'nın hoşuna gidecek zarif ve kıymetli bir kaç elbise çıkardı. Bunlardan birini çok beğenmişti, fakat fazla düğmeleri vardı, üstelik de düğümlenmesi ve çözülmesi bir mesele idi.

Aylâ'nın yanındaki adam, tezgâhtar kıza, düğmeleri göstererek:

— Başka bir elbise gösterin, dedi. Düğmeleri az olsun ki, kolaylıkla çıkarılabilsin...

Tezgâhtar kız, yan gözle Aylâ'ya bakarak şeytanî bir gülümseme ile:

— Beyefendi, dedi. Düğmelerin ehemmiyeti yok. Bir elbisenin değeri bin liradan üstün olursa, kolaylıkla çıkarılabilir...

Egoist!

Meral, Semihaya, tanıdıklarından birini çekiştiriyordu:

— O adama artık hiç bir sır söylemiyeceğim.

Semiha sordu:

— Neye?.. Bunu bunu herkese mi anlatıyor?..

Meral, öfkeli öfkeli cevap verdi:

— Hayır... Kendisine saklıyor, egoist!..

Kimin kabahati!..

Evin hanımı, hizmetçi kıza bağırdı:

— Ne tenbel kızsın, şu moblerin üzerindeki tozlara bak, bir buçuk aydanberi öyle duruyor.

Hizmetçi omuzlarını silkti:

— Benim kabahatim mi hanımefendi, ben şuraya geleli ancak üç hafta oldu.

Uğur meselesi

Genç adam, sevgilisinin yanına iyice sokularak yalvardı:

— Ne olur, seni bir defa öpmeme müsaade et Türkân...

Genç kız, gözlerini süzerek işveli bir sesle:

— Hayır, dedi. Tek rakamlar bana uğurlu gelmiyor!...

KOCAMA

★ Kilo kaybetmeğe başlayan k
kaybeder.

★ Sana fenalığı dokunan insanl
bir yere çöküp oturamazsın.

★ Evlenmeden evvel saçlarını
lendikten sonra ceplerini tar

★ Bir kadın, misafir geldiği evi
ca ziyaretinin yarısına geldiğ

★ Aşk, çorbaya benzer, ilki sıc

★ Bir erkek veya kadının terb
tersen, kavgalarını seyret...

★ Öpücükler, birtakım hastalık
fakat insanı dermansız bırak

★ Aşkın gözü kör olabilir ama,
sından ayırdetmeğe mâni de

★ Son gülen iyi güler, fakat
kimsedir.

Sağır -

Bir gazeteci Sağır ve Dilsizle
vetliydi. Bu çok enteresan bir to
bir pandomim teşkil eden işaretl
dilsiz olmayan, fakat bu işaretle
ve gazeteciye böyle bir arkadaşı
ara gazeteci bir köşede oturup ko
lardan biri işaretle bir şeyler a
siliyor, tekrar işaretlere başlıyor
teci merak etti, yanındaki arkada

— Yahu, dedi, baksana bu
rini siliyor?.

Öbürü, bir müddet seyrettik

— O mu dedi, arkadaşına b
ve her hikâyenin sonunda ellerin

— Allah şemsiyesi olmıya

...N LÂFLAR

...dın, ayni zamanda ağırbaşlılığını

...ra birer tekme atabilsen altı ay

...kşayıp tarayan parmaklar, ev...maya başlar.

... halkına veda etmeğe başlayın...ne alâmettir.

...ık, sonu soğuktur.

...yelerinin derecesini anlamak is-

...arın mikroplarını taşımıyabilir, ...ığı muhakkaktır.

...ucuz bir nişan yüzüğünü pahalı...ildir...

...k gülen espriden en iyi anlayan

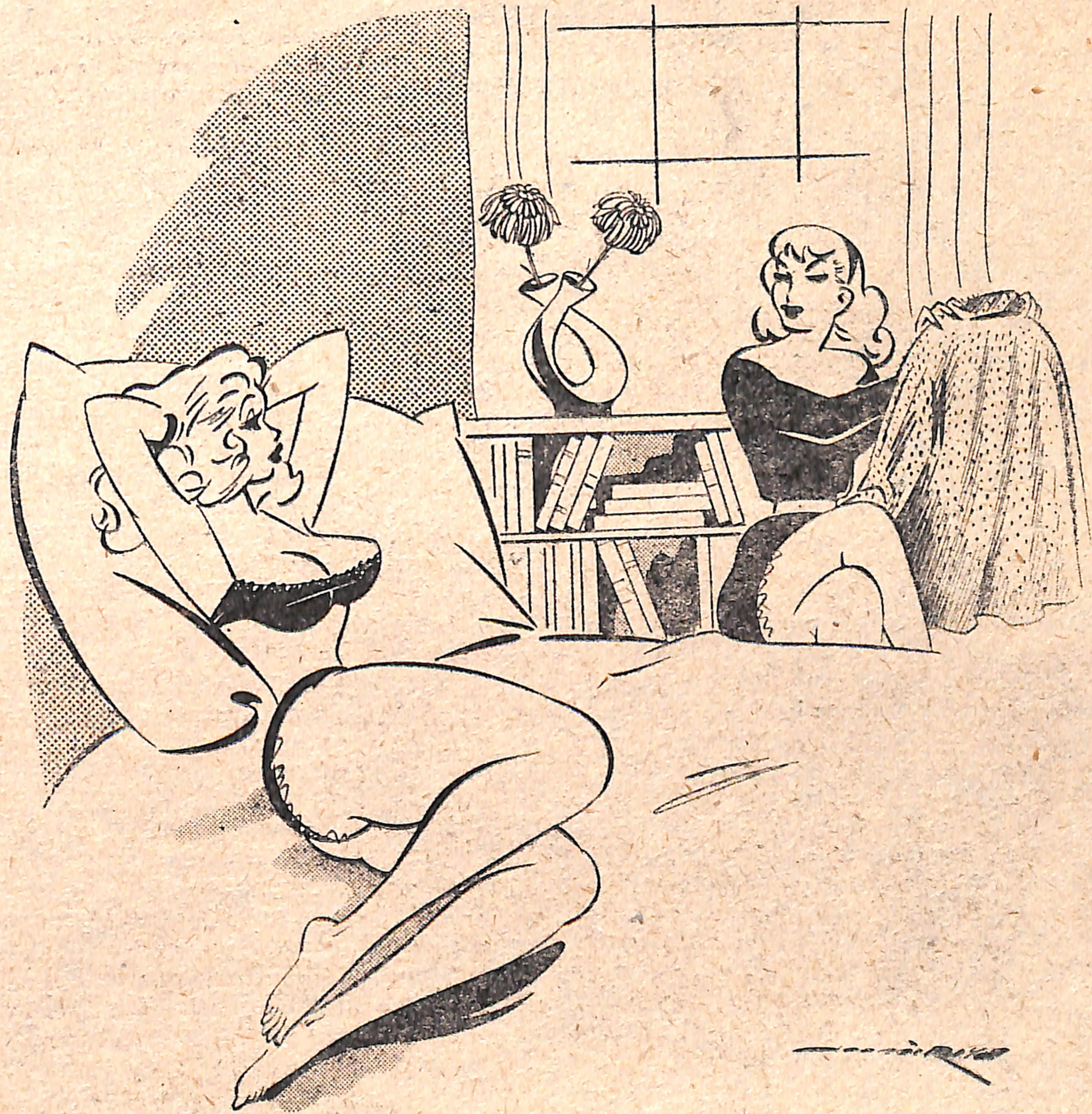
... dilsiz !

...rin verdiği danslı bir partiye da...lantı idi. Herkes birbiriyle acaip ...erle konuşuyordu. Davette sağır, ...den anlayan kimseler de vardı ...konuşulanları nakledivordu. Bir ...nuşan iki sağır dilsiz gördü. bun...latıyor, sonra ellerini mendiline ...ve sonra ellerini siliyordu. Gaze...şına:

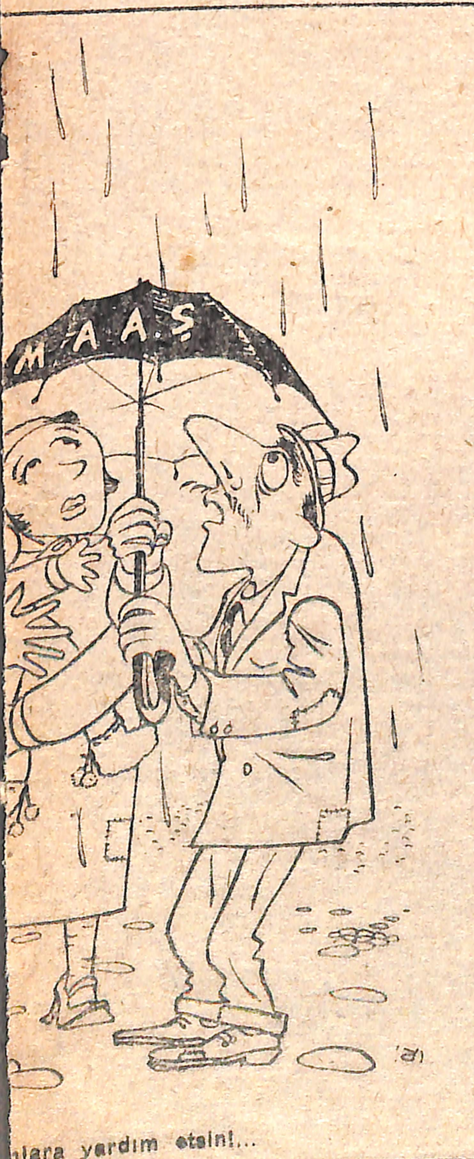
...adam neye böyle durmadan elle...

...ten sonra:

...irtakım kirli hikâyeler anlatıyor ...i siliyor.

— Kimbilir bu vizonları elde etmek için kaç avcı tuzak kuruyor...
— Avcıları bilmem... Ben sadece bir tuzak kurdum!...

...nlara yardım etsin!...

Kumarbazın oğlu!

İkisi de çocuklarını mektebe başlatıyorlardı. Kayıt günü, koridorda beklerlerken söz, çocukların zekâsından açıldı. Hakkı:

— Benimki şimdiden ona kadar saymasını biliyor... dedi.

Kumarbaz İsmail de övündü:

— Benimki on ikiye kadar sayar. Değil mi oğlum? Say oğlum da amcan duysun...

İsmail'in oğlu saydı:

— Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on, ruva, kız, vale...

#

Terazi!

Kadıncağız oğlunu bakkala gönderdi ve iki kilo erik almasını söyledi. Çocuk erikleri alıp geldikten az sonra bakkalın telefonu çaldı. Kadın şikâyet ediyordu:

— Ben sizden iki kilo erik istemiştim, halbuki tartıyorum bir buçuk kilo geliyor. Galiba teraziniz yanlış.

Bakkal:

— Hayır hanımefendi, dedi, terazimiz doğrudur, yalnız siz bir kere de oğlunuzu tartınız mı acaba?

Tanırmış!

Polis kazazedeye sordu:

— Size çarpıp kaçan otomobilin numarasını alabildiniz mi bari?

Adam:

— Hayır, dedi. Fakat kahkahasını nerede olsa tanırım.

#

Aile yükü!

Heyecanla cevap bekleyen genç âşığa baba:

— Peki delikanlı, dedi. Teklifini kabul edip sana kızımı veriyorum. Fakat bir aile geçindirebilecek durumda mısın? Yani kazancın buna müsait mi? Zira biz tam yedi kişiyiz!...

Sırt ağrısı!

Doktor Lami, muayenehaneye girer girmez koltuğa çöken hastaya sordu:

— Geçmiş olsun. Neyiniz var?

Adam, omuzlarını göstererek karşılık verdi:

— Bu sabah üstünüze âfiyet nasıl oldu bilmem, tam ceketimi giyip sokağa çıkınca, sırtıma bir ağrı ârız oldu, buraya gelinceye kadar neler çektim.

Doktor, sükûnetle:

— Peki, ceketinizi çıkarın. Bakalım.

Hasta ceketini çıkardı, kısa bir muayeneden sonra doktor hastaya seslendi:

— Şimdi ceketinizi giyin bakalım...

Adam, ceketini giyince, doktor:

— Nasıl? dedi. Gene sırtınız ağrıyor mu?...

Adam, neşeli neşeli cevap verdi:

— Hayır, bir şeyciğim kalmadı. Hayret, bu ağrıyı nasıl kestiniz?.

Doktor Lâmi, hafif bir gülümseme ile:

— Basit, dedi. Dalgınlıkla ceketle beraber giydiğiniz tahta askıyı çıkardım...

Büyük İkramiye

HAYRİ YILMAZ, Betül'ü nasıl kafesliyeceğini düşünüp duruyordu. Hayri, uçarı mı uçarıydı. Genç müteahhitlemizden Hayri Yılmaz... Ama işte Betül onu yıldırmıştı. Yıldırmıştı, çünkü yüksek sosyetedendi kız. Yaniya zenginlerle düşüp kalkmağa başlamış... Hayri, gerçi «genç müteahhitlerimizden» di ama, onun başlıca taahhüt işi, sermayedar bulmak, ortaklık kurmak, avans aldıktan sonra onu işe yatırıp yeni bir sermayedarın vereceği avansla evvelki işi tamamlayıp üçüncü bir para babası avına çıkmaktan ibaretti. Bu suretle, dilinden başka sermayesi olmadığı halde başkasının parasiyle hem onların işini, hem kendi işini yürütmenin adına müteahhitlik deyip çıkıyordu.

Yemezdi Betül bu numaraları. O, para yerdi. Akşam çaylarını Hilton'da içmek, yemeklerini Kulis'te yemek, gece Roof'ta içip eğlenmek... E, zavallı genç müteahhit bu sıcağa nasıl dayansın?

Hayri kendine bir çare aradı ve buldu: piyango bileti almak... Betül'ü tanıdığı anda, korkunç istikbalin tehlikelerini gören bir politikacı gibi, Hayri de, bir yandan kızı, devam etmeğe alıştığı yerlerde dolaştırırken, bir yandan mali gelir kaynaklarını sağlama bağlamak, birdenbire «paralanmak ihtiyacını duymuş ve hemen piyango bileti almağa başlamıştı...

Hayri'nin gözü, elinde olmadan, dan, yan masada gazete okuyan birine ilişti. Gazetede geniş bir yazıyla «Kazanan numaralar» ilân ediliyordu. Bu konuya karşı hassaslığını Betül'e duyurmak, sezdirmek istemezdi. Yerinde kıpır kıpır kıpırdanmağa başladı.

Betül, koltuğuna iyice gömülmüş, gözleri dalmış, düşünüyordu: Çuval modası çabuk geçecekti. Bu kış için yaptırdığı elbiselerin yerine bahara ne giyecekti? İşte hiç bir mevsimliği kalmamıştı. Öyle ya, gardrobunda topu topu on beş kat yünlüsü, tayyörü, döpiyesi kalmıştı işte... Şurada kaç ay vardı ki bahara?

— Hayricim, dedi. Betül birden bire, Hayricim; bahara hazırlanmam lâzım... Dior'a model ısmarlamalıyım...

— Ismarlıyalım şekerim. Baksana garson...

Betül sordu:

— Garson'u ne yapacaksın?

— Bir şey ısmarlıyalım demedin mi?

— Aşkolsun Hayricim... Ben sana Dior'a model ısmarlamaktan bahsediyordum...

— Onu da yaparız şekerim...

Garson gelmişti. Hayri:

— Bana bir Akşam getir... dedi.

Betül sordu:

— Ne yapacaksın Akşam'ı?

— Senin uğurunu deniyeceğim...

— Ya... Nasıl?

— Her ay bir bilet alıyorum da... Bir bakalım, şansıma bir şey var mı, yok mu?

Betül, zarif dişlerini göstererek gülümsedi. Dudakları o kadar hoş, hele alt dudağı o kadar etliydi ki, biçare Hayri yutkunmaktan kendini alamadı. Ne zaman Betül'ün dudaklarına baksa hemen beline sarılmak, cici, sert göğsünü kendi göğsünde ezmek, onların sertliklerini duymak, bacaklarının yay gibi gerildiğini baldırlarında hissetmek ve o güzel, o kalın ağzı ağzında eritmek ihtiyacını duyardı. Elinde olmadan yüzü dalga dalga kızardı. Koltuğunda ileri kaydı. Geriye yaslandı. Gerinir gibi oldu.

Gazete gelmişti. Hayri, kayıtsız kayıtsız bir göz attı. Listeyi gözden geçirdi. Neden sonra, iri siyah rakamlarla dizili, en baştaki büyük ikramiye kazanan numarayı gördü. Birden bire doğruldu. Hayır, evet, hayır... Nasıl olurdu?

Betül, onun bu irkilmesini farketmişti. Uykulu gibi bakan, bu yüzden de bütün erkekleri tahrik eden gölgeli gözlerini Hayri'ye çevirdi. Nefes kadar hafif bir sesle:

— Ne var? dedi, ne oluyorsun?

Hayri harıl harıl aranmağa başlamıştı:

— Sorma, dedi, bu sefer tamam. Gerçekten bana uğurlu geldin şekerim. Büyük ikramiye yarım milyon lira benim bilete vurdu...

Betül'ün pembe dudakları kıvrıldı, yayıldı:

— Sahi mi söylüyorsun? Hemen Nice'e gideriz...

— Gideriz ya... Ama kumar oynamak yok Montecarlo'da...

Nihayet ceplerinden birinde biletı buldu. Baktı, karşılaştırdı. İnanmadı, Betül'e de gösterdi:

— İstersen bir de sen bak...

Ne kadar kendine hâkim olmak istese, sevinç ve heyecanla titriyordu. Nasıl titremesin ki, yarım milyona Betül'ün en az bir senesini satın alabilirdi...

Betül masaya eğildi:

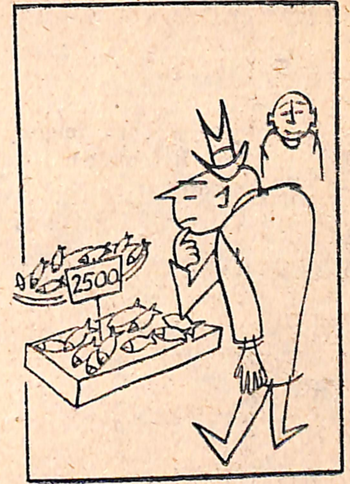
— Evet, dedi, numaralar aynı: 022022... Her halde gazete yanlış yazmamıştır...

Soğuk bir duş gibi beynine inen bu ihtimalle Hayri Yılmaz, biraz sarsıldı. Ümitlerinin soğuduğunu hissetti. Fakat keskin zekâsı, hemen ona yol gösterdi:

— Gel şekerim, dedi, telefona kadar gidelim... Bu işi beraber tahkik ederiz....

Gittiler. Milli Piyango İdaresini buldular:

— Affedersiniz, büyük ikramiye bu ay hangi numaraya çıktı?

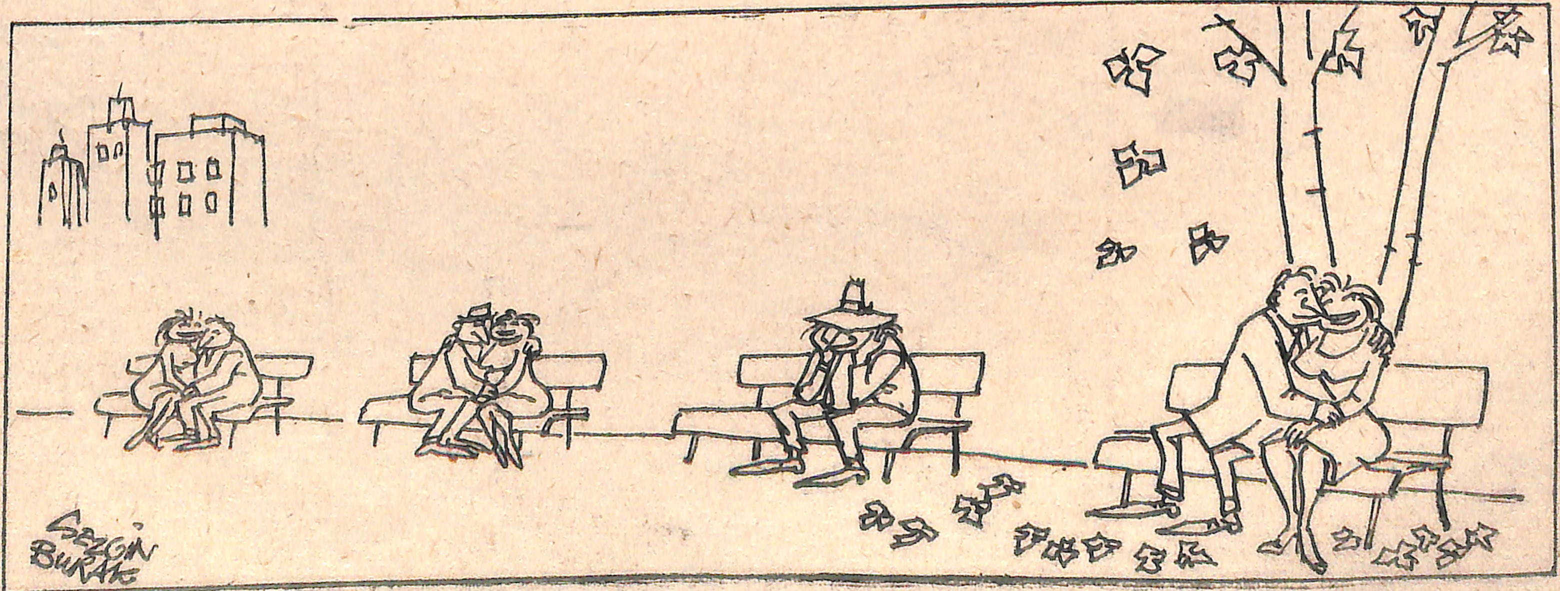

YAZISIZ!

ZÜLKÜF BEY:

Telefondaki ses tıkır tıkır saydı:

— 022022'ye efendim...

— Efendim?

Bunu sorup, Hayri, telefonu Betül'e geçirdi. Kız dinledi:

— 022022 dedim...

— Teşekkür ederiz, rahatsız ettik...

Dünyanın rengi nasıl birden bire değişivermişti. İki sevgili yerlerine dönerlerken Betül eskisinden daha cömertçe Hayri'ye yaslanıyor, sivri memelerinin sertliğini onun kolunda hissettiriyordu.

O gece, sabahlara kadar çılgınca içtiler, eğlendiler. Betül, bütün tanıdıklarına övündü. Hayri'nin birden bire zengin sayılacak hale geldiğini söyledi. Dans ederken, hiç kimsede görmedikleri yapışıklıkla etrafı imrendirdiler.

Hayri mesut, Betül memnundu. Delikanlı, son bir demir ihalesi için avans aldığı yirmi bin liranın mühimce bir kısmını Betül'e verdi ki, istediği modellere göre elbise yaptırmak üzere «hususi ellerden» kumaş getirtsin... Ertesi gün kendisi de bir kaç kostüm ısmarladı. İhtiyacı olan bazı şeyleri aldı. ki, bunlar arasında nefis bir oda takımı da vardı. Halbuki Hayri bu takımı asla alamazdı. Hiç değilse bir kaç yıl buna imkân yoktu.

Akşama doğru, Betül'e telefon etti:

— Beni Hilton'da bekle hayatım... Piyango idaresine uğrayıp zengin olarak karşına çıkmak istiyorum...

Hayri, Piyango idaresine uğramıştı. Ne olur ne olmaz diye (sadetine bir türlü inanamıyordu çünkü) memura:

— Büyük ikramiye, yani yarım milyon lira 022022 numaraya vurdu, değil mi? diye sordu. Memur:

— Evet bayım, yoksa bilet sizin miydi? dedi.

Hayri, hiç ses çıkarmadan bileti çekip uzattı. Memur büyük bir neşeyle:

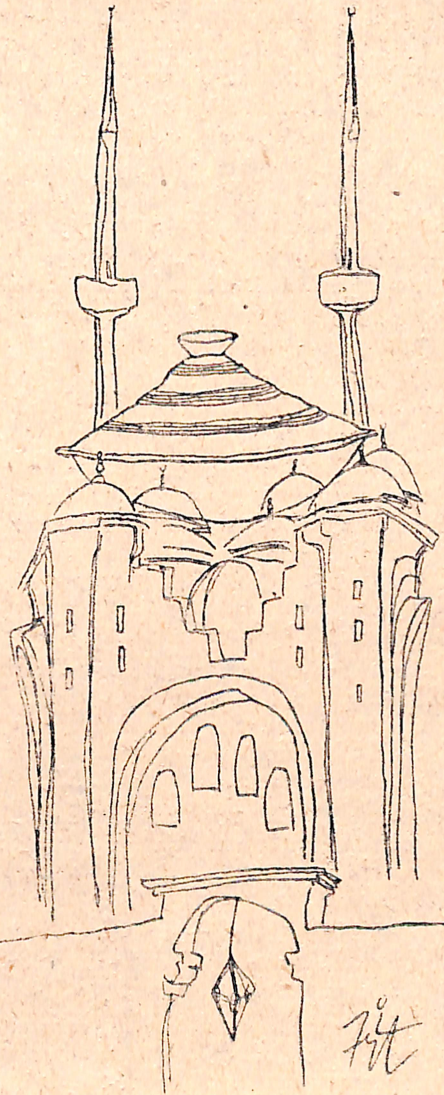
— Tebrik ederim, dedi. Yalnız şu anda bu parayı nakit olarak ödiyemeyiz. Mevcudu kasadan alıp üsttarafı için çek yazmam lâzım... Biraz bekliyeceksiniz.

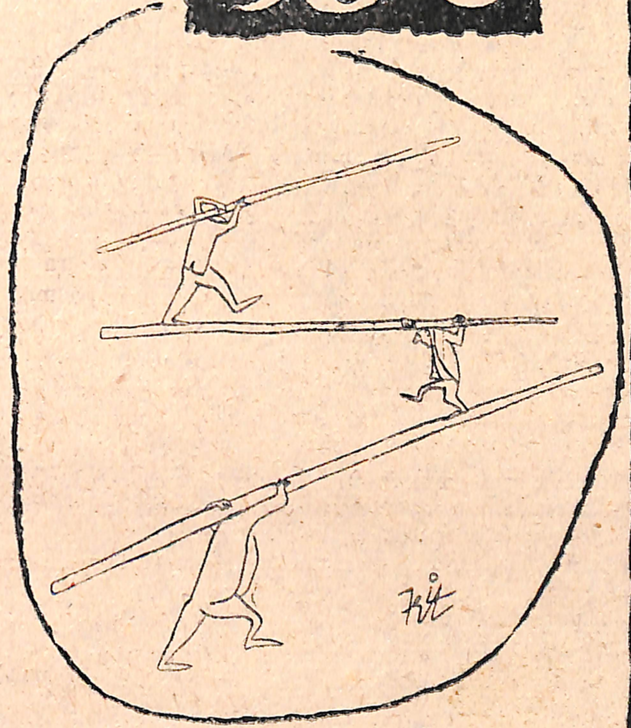
— Zararı yok, dedi Hayri, beklerim.

Gözlerinde Betül'ün «beni öp» der gibi aralanmış dudaklarının hayali, beklemeğe başladı. Memur da çek dolduruyordu. Bir aralık gözü yeniden bilete ilişti. Birden kaşlarını çattı. Bir düğmeye bastı. İçeride büyük, kırmızı bir lâmba yandı. Kapıdan iri kıyım bir herif başını uzattı. Gişe memuru başiyle Hayri'yi gösterdi. İki dakika sonra iki kişi sımsıkı kollarına girdiler. Memur hiddetle bağırıyordu:

— Az daha beni tongaya bastırıyordu... Dolandırıcı kerata. Geçen ayın bir biletiyle numarası ayni diye büyük ikramiyeyi almak için gelmiş!.. — Hikâyeci —

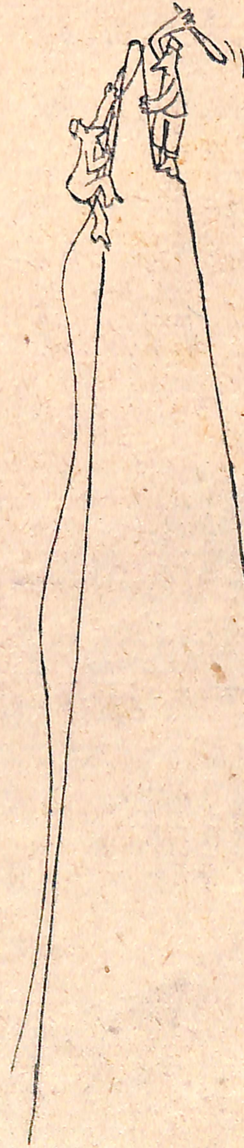
bize göre

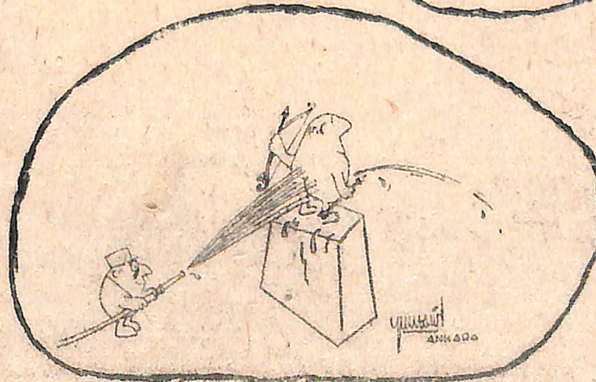

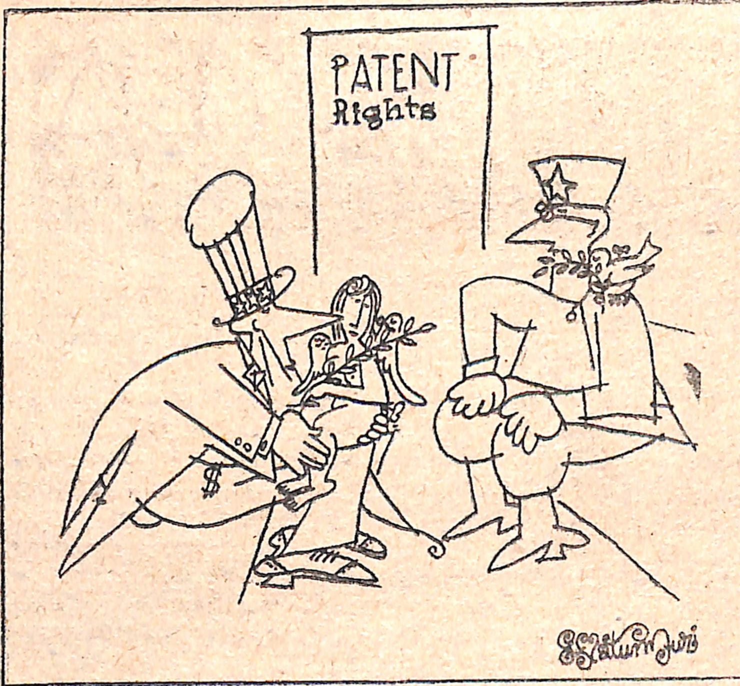

YAZISIZ!

Londra'da neşredilen siyasi karikatürler albümüne üç Türk san'atkârının eseri alınmıştır.

1 — Eflâtun Nuri ERKOÇ

(Akbaba karikatüristi)

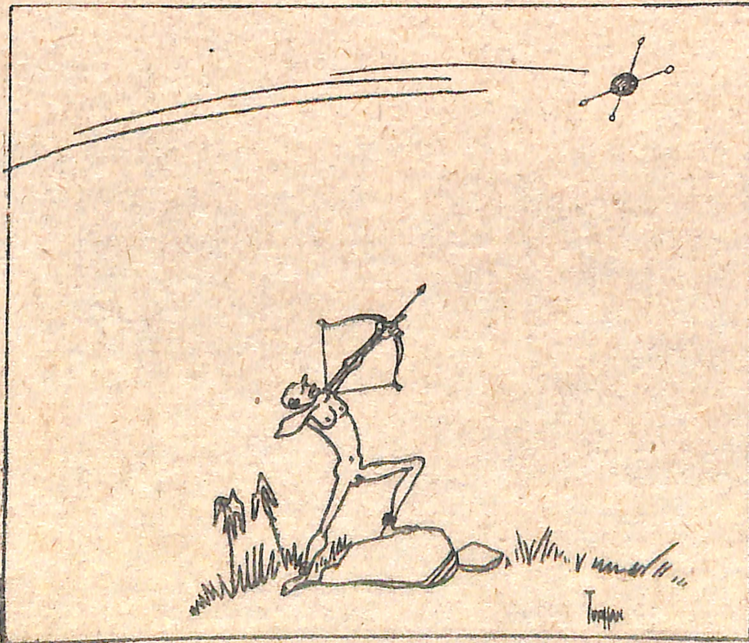
YAZISIZ!

Bu albümü, Milletlerarası Hür Gazeteciler Federasyonu hazırlamıştır.

2 — Bülent Hikmet ŞEREN

(Akbaba karikatüristi)

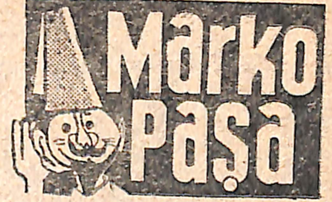
YAZISIZ!

Albüm 128 sahifedir. Adı The Great Challenge'dir. Türkçesi (Büyük Meydan Okuma) demek.

3 — Turhan SELÇUK

(Milliyet karikatüristi)

HASTA VE İLAÇ

Kadıköyden Sabiha Ertekin soruyor: Bünyem biraz zayıf, ikide bir hasta oluyorum. İlâç fiatları görülmemiş derecede arttı. Ne yapayım?

Cevabımız: Hastalanmayın!

Taksim'den Ayşegül soruyor: Hiç bir partiye kayıtlı değilim. Arkadaşlarım güzel olduğumu söylüyorlar. Hangi partide bana istikbal var?

Cevabımız: Kasım Gülek Genel Sekreter olduğu müddetçe Halk partisinde!

İzmir'den Afif Ağrılı soruyor: İktidar Partisini tutuyorum. Fakat yine de hayatımdan memnun değilim. Ne yapayım?

Cevabımız: Muhalif olmadığınıza şükredin!

Bilecik'ten Nazım Başkut soruyor: Ne ekersen onu biçersin sözü kimin için söylenmiştir?

Cevabımız: İktidara göre muhalefet, muhalefete göre iktidar için.

Zonguldak'tan Nuriye Çınar soruyor: Benim deliğim büyük yamam küçük. Bilin bakalım mesleğim nedir?

Cevabımız: Devlet memuru.

Eskişehir'den Vedat Akıllı sortyor: Şair olmak için nasıl hareket etmem lâzım?

Cevabımız: Tıpkı eski Vekillerimizden Sıtkı Yırcalı gibi: Önce politikaya atılırsınız. Milletvekili olursunuz, arkadan Vekilliğe yükselirsiniz. Bu makamdan ayrılınca da ilham perileri etrafınızı sarar!

Moda'dan Gül Beyko soruyor: Başı kel olan şimşir tarak kullanabilir mi?

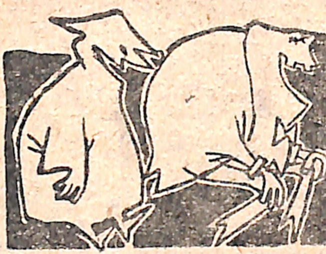
Cevabımız: Elbette kullanır. İktidar partisi demokrasiyi nasıl kullanıyor!

Samatya'dan Nejat Atlı soruyor: Ben öztürkçe'ye taraftarım. Cümle'ye tümce, kitaba betik, kafiye'ye uyak, kalem'e yazak, felsefe'ye usbilik, doktora utac, tiyatro'ya oyuntay demek daha hoşuma gidiyor. Siz bu akıma ne dersiniz?

Cevabımız: Allah deriz!...

Beyazıt'tan Salim Nurlu soruyor: Maarif Vekili Celâl Yardımcı okulların açılması birçok vatandaşları zengin edecektir dedi. Zengin olacak vatandaşlar kimlerdir?

Cevabımız: Kahvehane sahipleri, sinemacılar ve okulların önünde satıcılık yapan esnaf!

MİLLETLER GÜLÜYOR

Anlıyormuş

Şerifin karısı misafirine kızının müzik imtihanında nasıl birinci geldiğini büyük bir gurur ve heyecanla anlatıyordu. Misafir kadın da bu heyecana lâyık bir anlayışla başını salladı:

— İnsan nasıl sevinir ve iftihar eder bu gibi hallerde bilirim, dedi. Bizim öküz ziraat sergisinde birinci geldiği zamen, ben de ne kadar sevinmiştim...

(Amerikan)

Tarif üzere!

Polis, yerde yatan yaralıya sordu:

— Sizi vuran adamın eşkâlini bize tam olarak tarif edebilir misiniz?

Yaralı:

— Tabiî, dedi. Onun beni vurmasının sebebi de bu idi, zaten...

(Fransız)

Vazifesi ne imiş!

Fabrika müdürü, yeni alınan işçiye sordu:

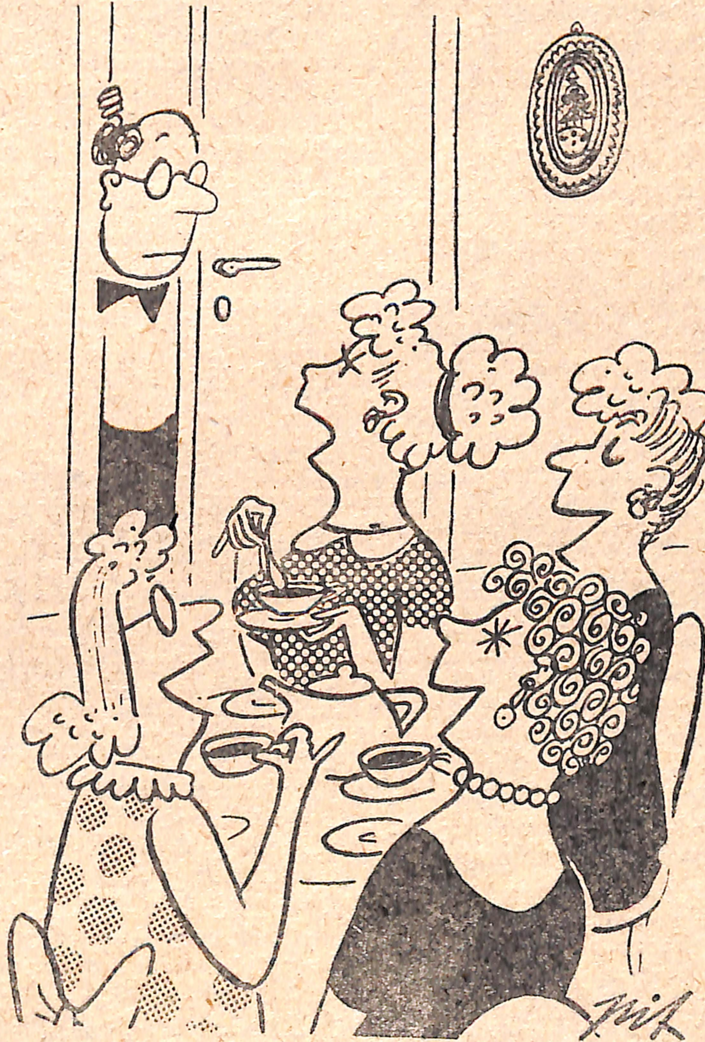
— Ustabaşı size vazifenizin ne olduğunu iyice anlattı mı?

İşçi hararetle:

— Evet efendim, dedi. Atölye kapısında duracağım ve sizin geldiğinizi görür görmez koşup kendisini uyandıracağım sonra da tezgâhın başına geçip işime başlıyacağım!..

(Meksika)

KADIN MANTIĞI

— Kapıyı kapa canım, kocalarımızdan bahsediyoruz. Siz erkekleri alâkadar edecek ciddî bir konu değil!... (Alman)

İlk yardım!

Uzun zaman «İlk Yardım» gönüllü kurslarına devam etmiş bir sürü şey öğrenmişti. Nihayet bunları kullanabileceği bir fırsat çıktı. Bunu sonradan bir kurs arkadaşına şöyle anlatıyordu:

— Karşıya geçecektim. Birden büyük bir gürültü ve feryat sesleri duydum. Yaşlı bir kadın yerde yatıyordu, bacağı otomobilin tekerlekleri altında kalmış ve kırılmıştı herhalde. Çok fena oldum. Fakat düşün ki,ilk yardım bilgilerimi tatbik edebileceğim bir yer çıkmıştı nihayet. Derhal iyice eğildim, başımı bacakların arasına soktum ve böylece hiç bayılmadan yaralıya bakabildim...

(Fransız)

Acıklı bir müdafaa.

Anne ve babasını canavarca bir şekilde öldürmüştü. Mahkemeye getirildi. Kalabalık bir dinleyici huzurunda duruşmasına başlandı. Savcıdan sonra katilin avukatı konuştu. Uzun bir müdafaa yaptı, bunun sonunda hâkim ana, baba katiline dönerek sordu:

— Avukatının müdafaasına ekleyecek bir sözün var mı?

O zaman beriki ayağa kalktı ve ağlıyarak:

— Sayın Jüri âzaları, dedi, zavallı bir öksüze acıyınız!

(Amerikan)

Vakim vak'a!

Doktor hemşireye soruyordu:

— Doğum odası önünde iki adam var, bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyorlar, çok mu güç bir doğum oldu?

Hemşire:

— Hayır, dedi. Adamların biri ilk defa baba oluyor, öbürü ise çocuk oğlan olacak diye beşyüz lirete bahse girmiş!

(İtalyan)

Eski şarap!

Adam öfkeyle bağırdı:

— Bu ne rezalet! Garson, bu şarabın içinden beyaz saç telleri çıktı!

Garson gülümsedi:

— İyi ya efendim, siz de şarap çok eski olsun dememişmiydiniz!..

(Ispanyol)

Vakit nakittir!

İki İskoçyalı konuşuyorlardı. Biri sordu:

— Yahu, sen fena halde kekemeydin, nasıl oldu da böyle birdenbire iyileşiverdin?

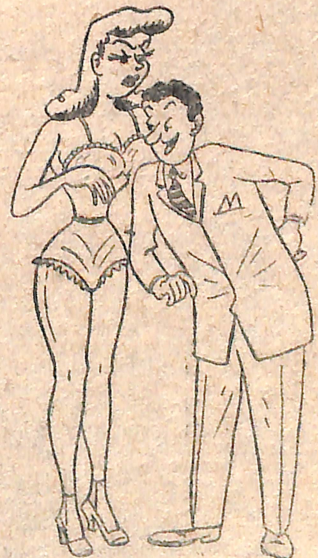
Öbürü anlattı:

— New York'la üç dakikalık bir telefon konuşması yaptım da...

(Amerikan)

— Buyurun, Marilyn Monroe ile mi konuşuyorum? (İtalyan)

— Evet, burada bir çarpıntı duyuyorum ama, bayan sizin de benim gibi doktoru beklemenizi tavsiye ederim... (Arjantin)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 40 —

— Ülen! dedi .. Sen ne ağzı galabalıh adamsın be! Sende bu çene varken, daha sırtın yere gelmez!

Arkasından da ciddiyetini takınarak şunu ilâve etti:

— Emme, işlerim bozulur, bana da bir kötülük gelirse, seni yahalarım.

— Velinimetim!. Sebebi devletim!. Bu tehdidi, ikide birde ne diye savurursun? Şimdiye değin kılına hata geldi mi? Bak, inşallah, şimdiden sonra da elele verir, eskisi gibi yekdiğerimize zahir olursak, daha ne günler görürüz. Esasen, zatı hazreti padişahiye nisbet ve ubudiyetim olduğundan bundan böyle, her şeyden emin olabilirsin, efendiciğim!

— Padişah senin nen?

— Kayınpedere de deminden anlattım a: Valide merhume, darei hümayunun eski çıraklarındandı. Hazan hazretleriyle küçük ten bir arada büyümüşlerdi...

— Aferin be İzzet! Gene kedi gibi dört ayak üstüne düştün!

Hep birden gülüştüler...

İzzeti Efendi adımını atmıştı. Şimdi ne yapıp yapıp, alt tarafını getirmeli idi. Evelallah, kendine bu hususta güveniyordu. Satılmışı artık bu defa büsbütün kendine bağlıyacak, he mde öylesine ki, o, hiç bir suretle kendisinden istiğna gösteremiyecekti.

Lâkin, içinde, şu dakikada bir işkil vardı. «Seni aradı..» dedikleri adam da kimdi acaba? Niçin aramıştı? Ne istiyordu? Bu, her şeyi gözüne aldırmış ve devir değişti ise de herçibadabat vergi kâtibini haklamağa azmetmiş bir mürteci mi idi? Her halde, yabancı olduğu muhakkaktı. Buralı olsa, kendisini tanırlardı.

İzzeti Efendi Satılmışla konuşuyorken hep zihninden bunları geçiriyordu. Nihayet kendince bir karar verdi: Hükûmete kadar gidecek ve yeni kaymakamdan resmi himaye istiyecekti.

— Eh, iki gözüm efendiciğim.. bugünlük, eski rabıtayı ihya eyledik a, yeter. Şimdi daha mühim işlerimiz var. Senakârınız onları görmeğe varayım. İnşallah ya bu akşam, yahut ki yarın tekrar gelir, efendimle uzun uzadıya hasbıhal ederim.

Diyerek yerinden fırladı.

★

Kaymakam olarak, Bafradan buraya gönderilen izzetlû Ligor Efendi, Sivaslı idi. Delikanlılık çağında Sivas valilerinden bir zatın dikkatini çekmiş, onun him meti ile okutulmuş, idadiyi bitirince Mektebi Mülkiyede de tahsili temin olunmuştu.

Cezairi Bahrisefitte sırasiyle maiyet memurluğu, nahiye müdürlüğü, Molova kaymakam muavinliği, Sakız tahrirat müdürlüğü, Ayvalık müstantikliği gibi me muriyetler ifa ettikten sonra, bir aralık iftiraya uğramış. Kuşadasında ikamete memur edilmişti.

Meşrutiyetin ilâniyle beraber, mağdurini siyasiyeden olduğunu ileri sürerek, İzmirden, yahut ki Sivas veya Cezairi Bahrisefitten mebus çıkarılmasını istemiş, lâkin hükûmet kendisinin «umuru idaredeki külli vukuf ve ehliyetinden» istifadeyi daha muvafık bularak Bafraya kaymakam yapmıştı.

Ligor Efendi tam o devirdeki Rum memuru tipi idi. Irkdaşlarının hıyanetini bildiği ve, bunun kendi üzerine de sıçramasından korktuğu için, hükûmetten muhteriz, ne de olsa gâvur olduğu ve içinden (Megali İdea) ya bağlı bulunduğu için de alttan alta memlekete düşman, tavşan tersi gibi ne kokar, ne de bulaşır, yalnız pira ile yumruğa baş eğer bir herifti.

31 Martta birazcık ödü patlar gibi olmuş, fakat Bafra halkı kımıldamadıkları için rahatı pek bozulmamıştı. Oradan buraya gelişi de sırf bir tesadüf eseri idi: En yakın yerdeki kaymakamın aleâcele buraya nakli icap etmişti... o kadar!

İzzeti Efendi, iki adımda bir takip edilip edilmediğini anlamak için arkasına dönüp bakarak, hükûmet konağına gitmiş ve kaymakamın yanına girmişti.

Ligor Efendinin istifhamlı bakışı üzerine:

— Bendeniz, İzzeti! dedi

— Müşerref oldum. Bir emriniz mi var, efendim?

— Estağfurullah! Maruzatımı hususî serdetmek isterim.

Kaymakamlık odasının pencere önüne tesadüf eden köşesinde yabancı bir adam oturuyordu. Kim olduğunu bilmediği bu adamın yanında, vergi kâtibi kaymakama derdini bittabi açmak istemiyordu. Lâkin, Ligor Efendi, o zatı işaretle:

— Beis yok efendim! dedi. Beyefendi hazretleri yabancı değillerdir. Allah ömürler versin, kazamızda bazı teftişatta bulunmak için teşrif ediyorlar.

O adam da, esasen. deminden beridir, bakışlarını vergi kâtibinin üzerinden ayırmıyordu. Bu vaziyet karşısında, İzzeti Efendi meramını ifade etmeğe mecbur oldu.

— Efendim... dedi, bendeniz burada cemiyeti muhteremenin mümessili bulunuyorum. Hâdisei müessife esnasında, bağilerin intikamından tahaffuz için bir müddet bazı dostların nezdinde ihtifaya mecbur olmuştum. Bu defa ihtifagâhımdan çıktım. Bittabi ifa olunacak bir takım âli vezaifim var. Halbuki kulunuzu elân bir maksadı mahsus ile arıyanlar olduğunu istihbar eyledim. Anınçün hükûmeti mübeccelemizin himaye ve sahabetini dilemeğe geldim.

— Kimmiş, efendim, zatı âlilerini arıyan? Biliyor musunuz?

— Hayır. Hüviyetini bildirmiş olsaydı, yarı yarıya muhmein olurdum.

Bu esnada, muhavereye kulak asmakta olan koltuktaki zat lâkırdıya karıştı:

— Siz İzzeti Efendi misiniz?

— Evet... kulunuzum.

— O halde, sizi arıyan benim.

— Ya! Öyle mi, efendim? Abdi âcizinize bir emriniz mi vardı?

— Bazı şeyler görüşecektim.

— Hay hay, efendim! Ne zaman arzu ve irade buyurulursa...

Yabancı adam, Ligor Efendiye döndü:

— Kaymakam bey! Boş bir oda bulabilir miyiz?

— Başüstüne, beyefendi hazretleri! Tahrirat başkâtibimiz rahatsızdır; onun odası boş. Müsaade edin. yol göstereyim.

Ligor Efendi önde, ötekiler de arkada, tahrirat kâtibinin odasına geçtiler. Burada, kaymakam çekildi şe İzzeti Efendi ile yabancı zatı başbaşa bıraktı.

Yabancı adam boş yazıhanenin önüne geçti, vergi kâtibini de karşısına oturttu ve söze başladı:

— Ben önce kendimi tanıtayım: İttihat ve Terakki merkezi umumisi müfettişlerinden yüzbaşı Safder!

İzzeti Efendi komik bir tarzda yerinden sıçradı, önünü ilikledi, kandilli bir temenna çaktı.

— Şerefyap oldum, beyefendi hazretleri!

Bu harekete aldırış etmeden, Safder Bey devam etti:

— Buraya niçin geldim, biliyor musunuz?

— Hayır, velinimetim! edna mertebe malûmattar değilim. Safa geldiniz!

(Devamı var)

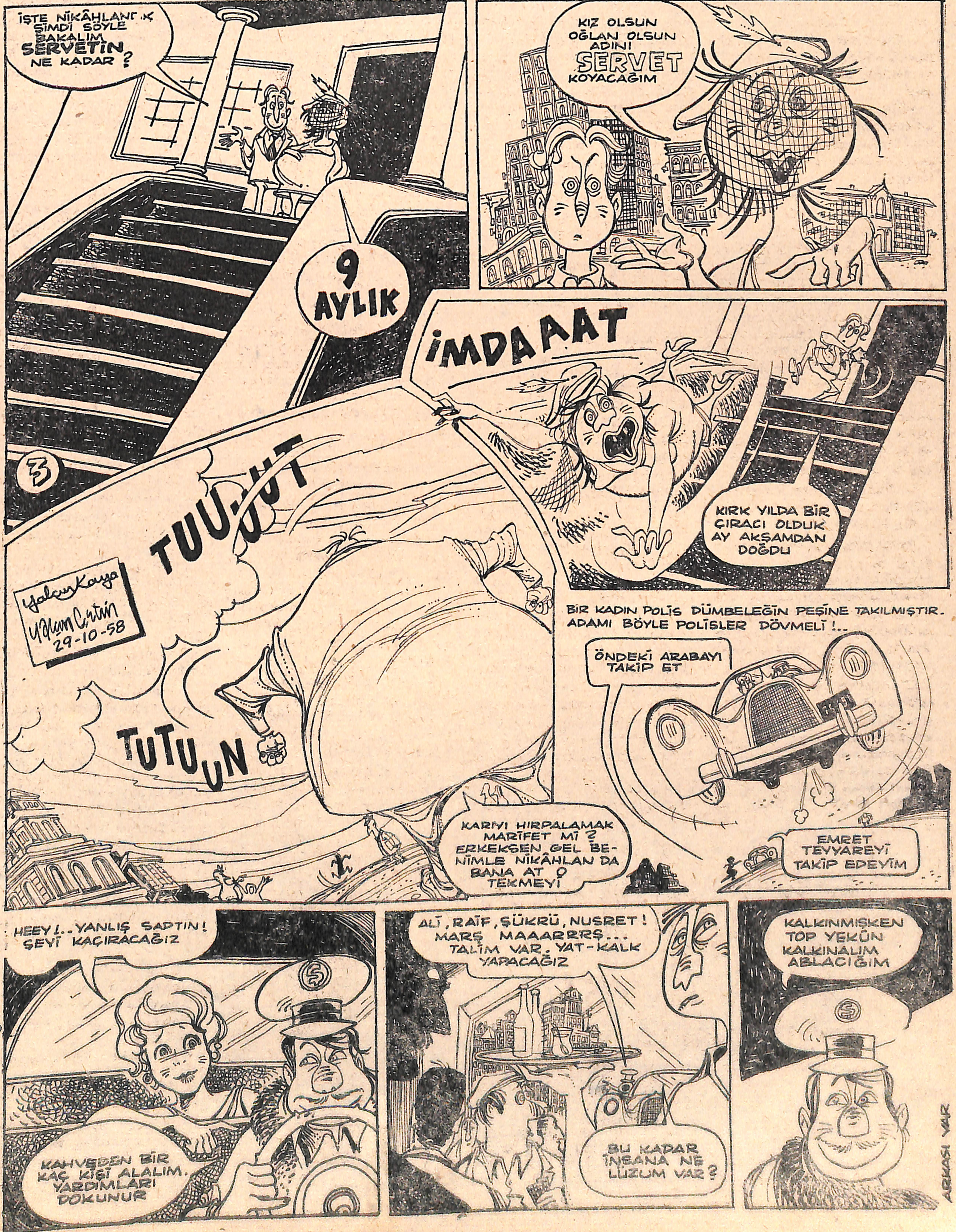
APARTMAN DAİRELERİ
Dolgun PARA
Çeşitli TAHSİL ve
AYLIK GELİR İkramiyeleri

EMNİYET SANDIĞI

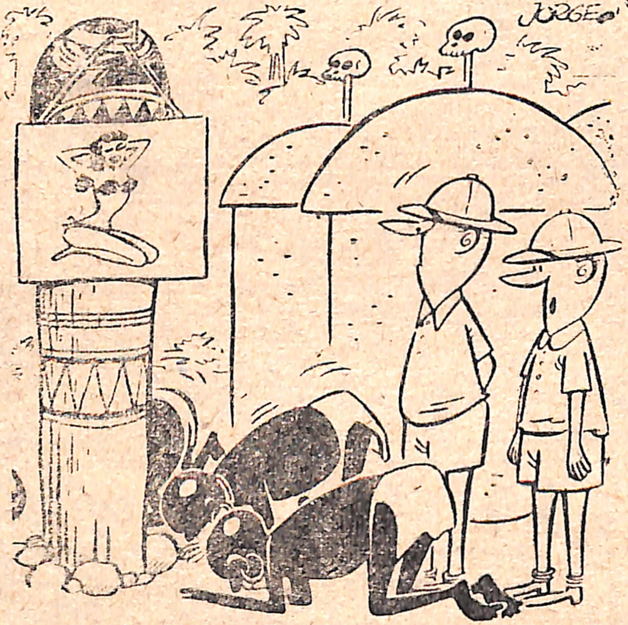

Yazan Yalçın Kaya

ZEMBEREK İLE DÜMBELEK

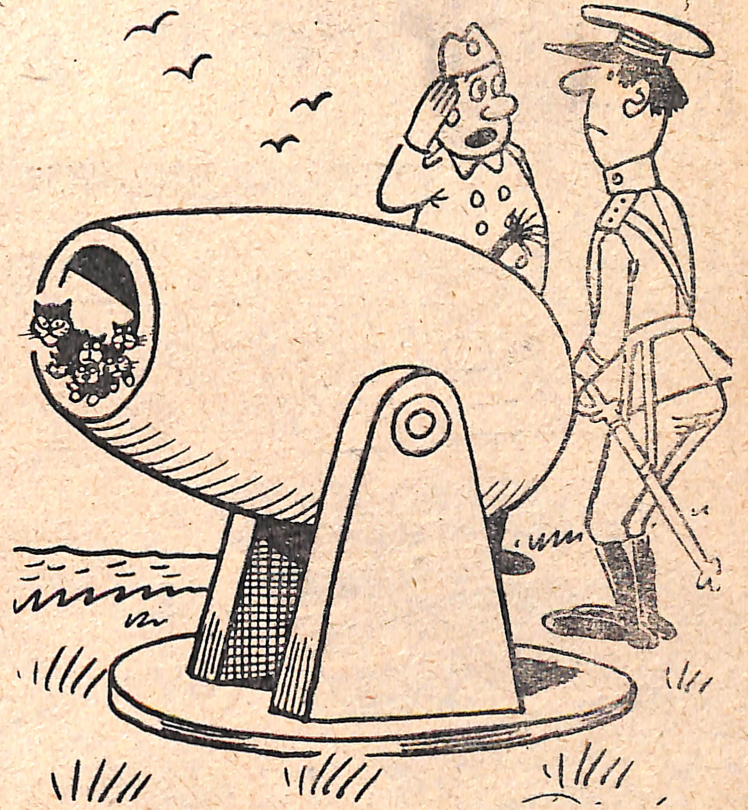
Çizen Yalçın Çelin

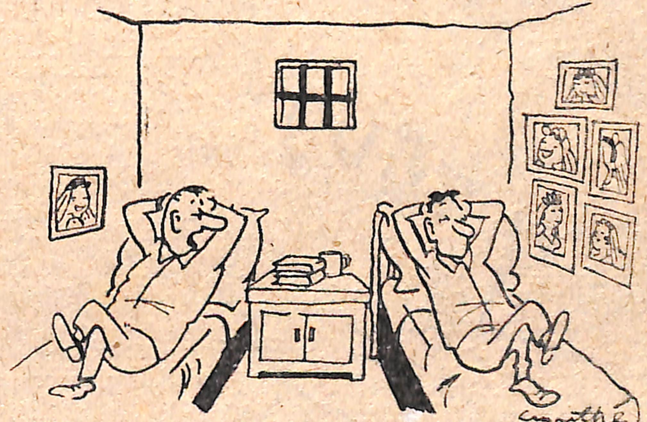
dünya Karikatürleri

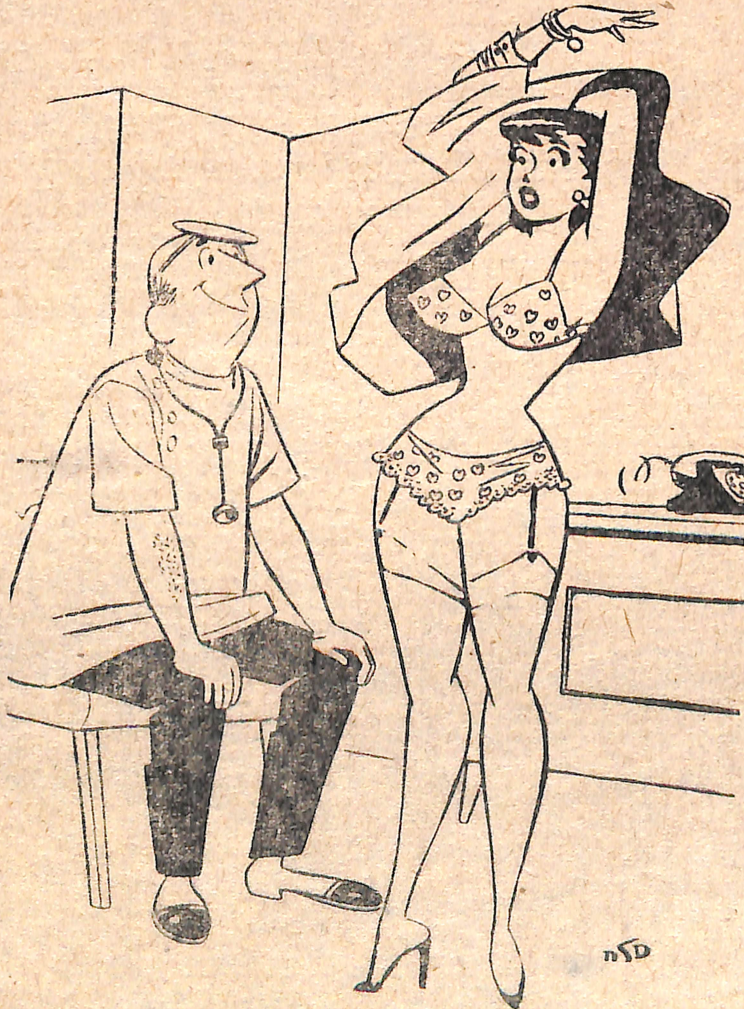
-Jean Russelin fotoğrafını gördükten sonra ibadetlerini değiştirdiler.

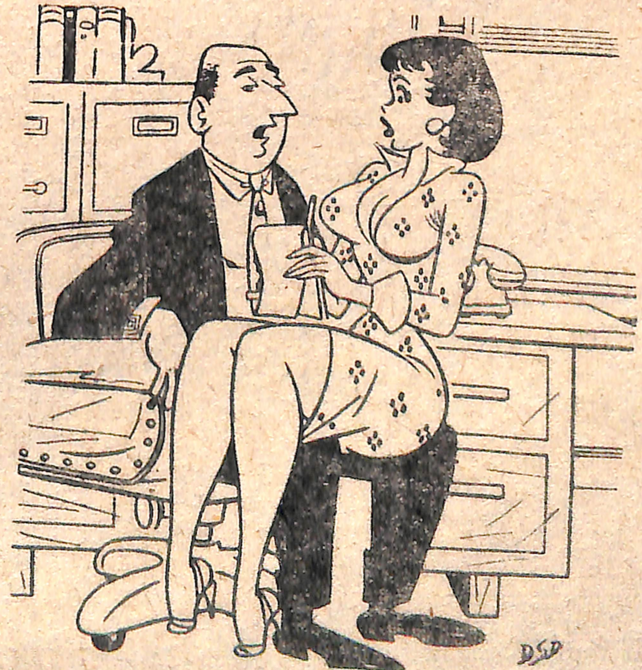
-Albayım, bu top esrarengiz bir şey biraz kımıldatınca miyavlıyor.

- Eee, sen neden içeriye girdin ?..

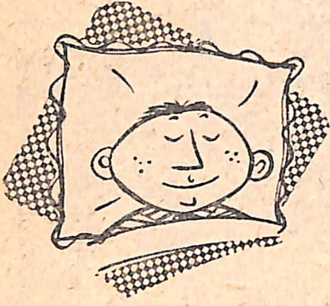

-Bayan, sizde bir şey yok...
-Var doktorcuğum var... Bende hekim hekim dolaşmak hastalığı var.

-Ne ?.. Bana bir mektup mu yazdıracaksınız ?
-İnanamaam, sizin başka bir maksadınız var galiba.

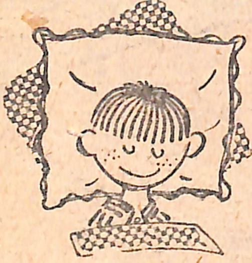
Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,

ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

Taşıma suyla değil,
biriktireceğiniz parayla

- *Ayda 15, 30, 60 veya 90 lira biriktirmekle*
- *Her hesaba % 50 kazanma şansı,*
- *200 hesaptan 100 tanesine ikramiye isabeti*
- *Bir kişiye 30.000 lira*
- *Faiz geliri ve diğer ikramiyelere iştirak hakkı*

AKBANK

AİLE TEVDİATI
HESAPLARI

Çocuğunuz

henüz okulda iken

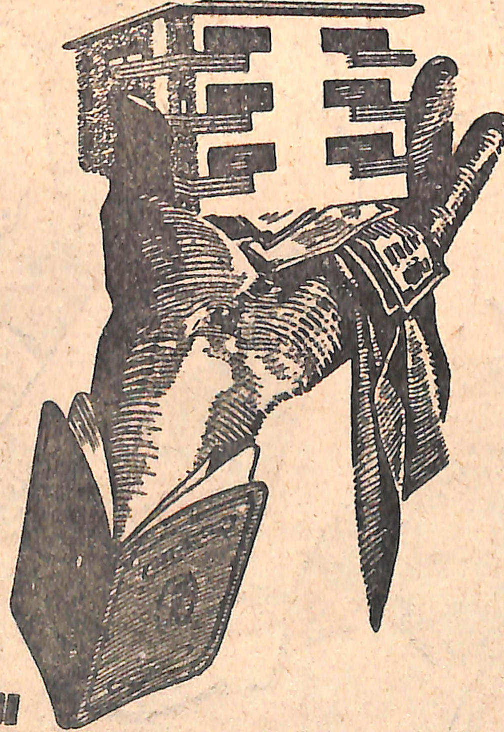
ÖMÜR BOYUNCA
BİR İRAT
sahibi olabilir

*

Şimdiden kendisine

TÜRK TİCARET BANKASInda

bir
İKRAMİYELİ GRUP
MEVDUATI HESABI
açtırınız

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

Sahibi:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden
Kadri YURDATAP

Hazırlıyan :

Selâmi M. YURDATAP

Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI

Kapak baskısı
ŞAKA MATBAASI

Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 6

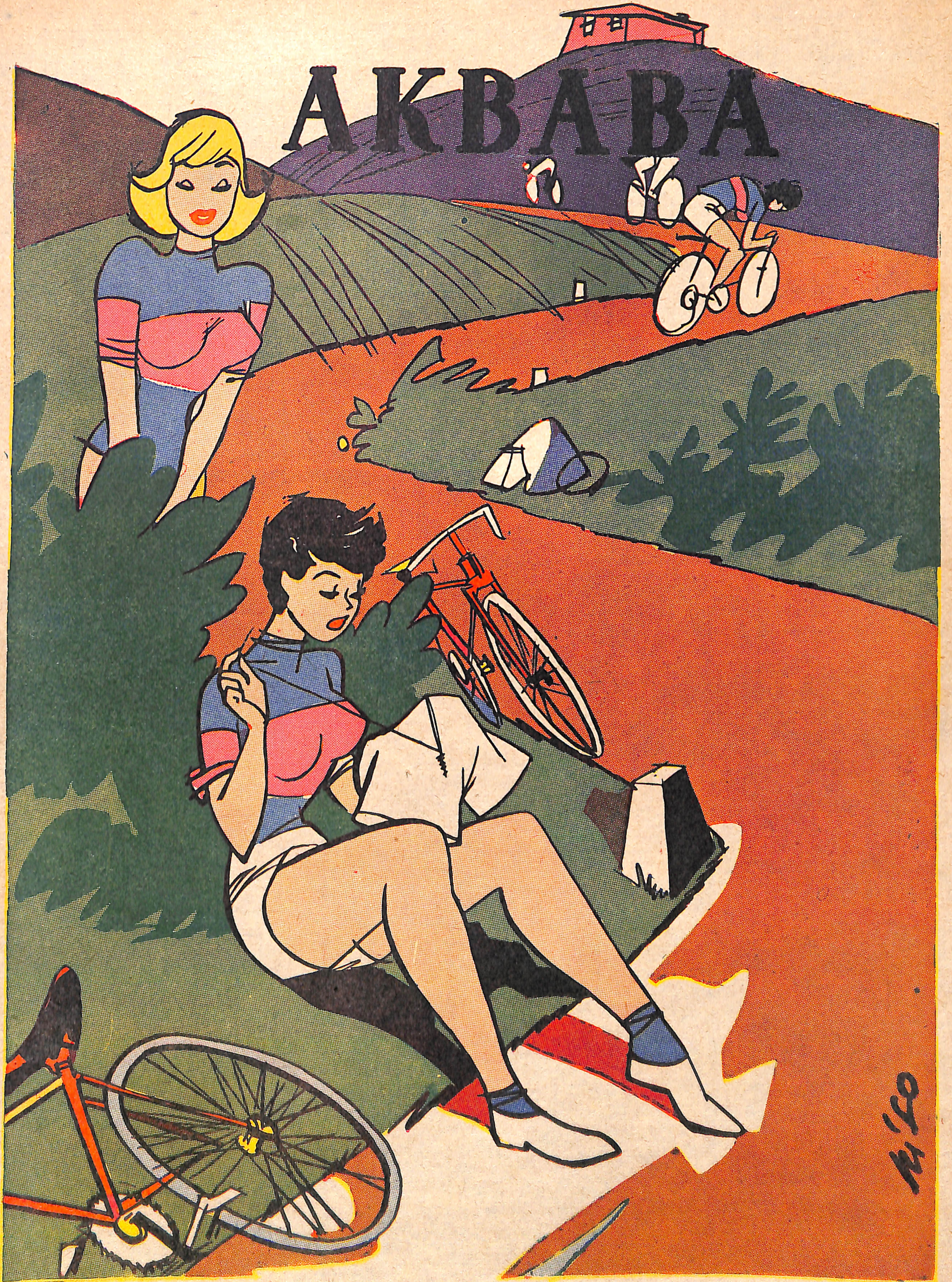
Belediye - İstanbul

Telefon : 22 18 11

Abone Seneliği 50
altı aylığı 25 Lira

İ L Â N :

Arka Kapak içi
Sütün santimi (8) lira
Metin arası (10) lira

Milletler arası kadınlar bisiklet yarışı yapıldı. - Gazeteler -

Sürüden ayrılanı kurt kapar! - İtalyan -